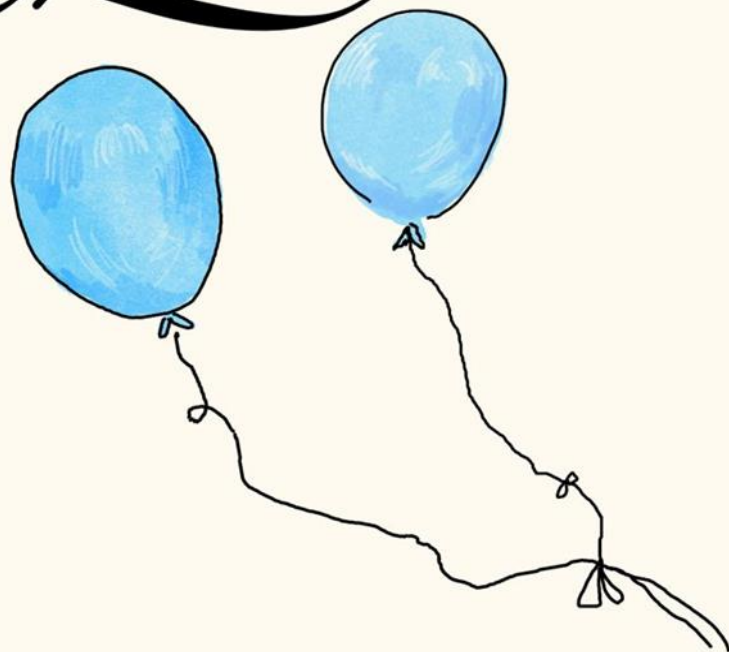

L'avize

(41) #7

PĒDĒJIE MIRKĻI....

Jau pagājuši 2 gadi,
kopš *L'avīze* bijusi
manā paspārnē.
Šķiet, ka tikko vēl
atceros to stresu, kas
mani dzenāja, kad
veidoju savu pirmo
L'avīzes izdevumu.
Tagad mazliet
saldsērīgi, ka šis ir
pēdējais izdevums,
ko sanāks izdot, bet
tāda ir jau tā dzīve.

Jau kādu mēnesi plecos jūtu nogurumu, no kura ātrāk vēlos tikt prom,
bet vēl mazliet jāpacīnās, un tad jau būs pieveikts vidusskolas lidojums. Ir
laiks pienācis man nodot *L'avīzi* nākamajai radošajai personībai, lai gan
grūti ir šķirties, sirdī ir prieks par paveikto!

Paldies visai *L'avīzes* komandai un mīļajiem lasītājiem!

Lai katrā mākonīti, vienmēr rotaļājas saules stars!

Pasmaidi :)

Atā!

Ivetina ♥
Sewace

Redaktores vēstule.....	2
Aktuālais Lavīzes ielā.....	3
<u>ĀVĢ SIENAS ČUKST</u>	
Žetonvakars. Par radošo bardaku un procesu īsumā.....	4
12. klašu atvadu vēstules.....	5
Nostalģija.....	10
Skolotāji par 12. klasēm: intervijas, pārdomas un novēlējumi.....	11
Mūsu smu šogad pārspēja visus rekordus..	19
“Page Break” starptautiskais dzejas festivāls: dzejas lasījumi.....	20
<u>ZVANS AR MĒLI</u>	
Intervija ar Itu Leišavnieci.....	23
Colossal – iothernoloģiju slavas gājiens?....	24
Recenzija “Arkādijai”	26
<u>MĒĢINĀJUMI IZGARŠOT DZĪVI</u>	
Izgaršo bērniību!.....	28
Tā nav vasara, tas ir kino!.....	29
Seriālu ieteikumi.....	30
Pasākumi vasarai.....	31
<u>EIFORIJAS SĪRUPĀ</u>	
Pārceļšanās.....	33
Ogu meža slepkavība.....	36
dzirde akla, redze kurla.....	37
Starpceļš.....	37
If I'm feeling hurt.....	38
Izspēlētā partija.....	39
Katrīnas Gavares dzeja.....	40
Zieds.....	41
Patrīcija Korotkevičas dzeja.....	42
Aijas Karlsones-Arklones dzeja.....	43
<u>PUSDIENU STARPBRĪDIS</u>	
Kurš skolotājs tu esi?.....	45
Krustvārdu mīkla.....	46
Nonogramma.....	48
Futoshiki.....	49
Sudoku.....	50
Imants Kalniņš.....	51
Spotify playliste	51

AUTORI

Evelīna Sekace 12.5 (Redaktore)

Ance Grīvane 12.5

Elīze Vīgante 12.5

Renārs Sprinģis 10.2

Kārlis Kopštāls 10.2

Vadims Trifanovs 12.1

Katrīna Dišlere 12.5

Katrīna Gavare 12.5

Roberts Dainis Ābols 10.3

Eilija Brīvule 10.5

Līna Jakubāne 12.5

Katrīna Vālodze 11.5

Patrīcija Korotkeviča 12.5

Amēlija Patmalniece 10.5

Aija Karlsones-Arklone 12.5

Elza Bērziņa 12.4

Ilona Geide

Linda Ozoliņa

Eduards Everts Kalniņš 12.3

Skolotāju intervētāji 8.-11. klašu skolēni

Amēlija Patmalniece&Co (Līva Vilaua, Amēlija Virsnīte, Justīne Skutele, Emīlija Sniedze)

Kadiķis

Miermīlības vēstnesis

Dagnija Ivanovska (konsultante)

MĀKSLINIECISKAIS NOFORMĒJUMS

Evelīna Sekace 12.5; Amēlija Patmalniece 10.5; Katrīna Vālodze 11.5; Eduards Zilberts 11.5 (makets)

Laura Katrīna Brice 10.1 - priekšējais un aizmugurējais vāks

Ance Grīvane 12.5(38. lpp.; 41. lpp.; 35.lpp.)

Katrīna Gavare 12.5(18.lpp; 40.lpp; 42.lpp)

Elizabete Helmane 12.3(40.lpp; 42.lpp)

Arella Zariņa 11.5(44.lpp)

Seko L'avīzei

Instagram: @lavizesavize

Spotify: @laviize

Raksti L'avīzei:

E-pasts: laviziteavizite1@gmail.com

Žetonvakars. Par radošo bardaku un procesu īsumā.

Nu jau pagājušā gada 6. decembrī 12. klašu skolēni tikās Rīgas Latviešu biedrības namā, lai apvienotos kopīgā uzvedumā par mums pašiem, par jaunību un naivumu, mīlestību un muļķību, un, protams, neizpaliekošo ironiju tajā. Mūsu divpadsmitie kāpa uz skatuves ar vienotu mērķi – nesajaukt tekstu, ieslēgt laikā mikrofonu un nepaklupt aizkulišu labirintos (un, kā jau pienākas, vienlaikus likt skatītājiem nobirdināt pāris asaru).

Šaubos, ka kāds, nākot uz žetonvakaru, gaidīja Eduarda Smilģa cienīgu dramaturģiju, taču domāju, ka Spēlmaņu nakts balvu par labāko žetonvakaru mēs saņemtu. Tiesa gan, RĀVĢ šo apbalvojumu varētu piešķirt katru gadu, jo kurā skolā gan vēl pieejami tādi resursi - nedēļa tikai mēģinājumiem, pretimnākoša režisore, kas uzklausa un realizēja manas un Lindas Šmerliņas reizēm pilnīgi absurdās idejas, telpas Latviešu Biedrības namā, īsts skaņotājs/gaismotājs (kuram ar manu roku uz pulsts arī veiksmīgi izdevās visu izgaismot tā, lai gandrīz visi būtu redzami un lielākoties dzirdami). Lai arī, nenoliegšu, process nebija viegls.

Neatceros, kā tiku pie scenārija rakstīšanas, tā noteikti nebija izvēle, tas kaut kā vienkārši notika. Pēkšņi mēs ar Lindu attapāmies dažnedažādos Rīgas kofišopos ar neskaidru ideju, lielām ambīcijām un nedēļu līdz scenārija nodošanai. Cik dramaturgiem, režisoriem utt. pat visas savas “lielās” karjeras laikā ir dota iespēja strādāt ar 145 aktieriem uz vienas skatuves? Liela daļa no procesa bija šķietami nebeidzama tabulu veidošana un salīdzināšana. Talantu un vēlamo lomu saraksti, mēģinājumu grafiki. Te jāsaka liels paldies Agrim Jankunam, jo manas datorikas zināšanas palikušas 10. klasē.

Lai arī scenārijs un visādas organizatoriskās lietas lielākoties bija mans un Lindas darbs, žetonvakars nebūtu bijis iespējams bez skolēniem, kas tam veltīja ārkārtīgi daudz sava brīvā laika. Īpaši liels paldies Anetei Epaleti, kura spēja realizēt mūsu visambiciozākās idejas - no kartona izveidot funkcionējošus skolas skapīšus un tad vēl panākt, ka no tiem “izšaujas” naudas

kaudze. Tik daudz stāstam izšķiroši elementi tapa tieši Anetes uzraudzībā. Paldies Katei Kalniņai, kura uzņēmās atbildību par deju un dejotāju koordinēšanu, kā arī izveidoja “Slikto bērnu” horeogrāfiju. Par mūziku, kurai vēl ilgi būs īpaša vieta visu mūsu sirdīs, jāpasakās Ancei Prindulei, Akselam Neimanim un Elizabetei Helmanei, kuri palīdzēja atlasīt gan skaņdarbus, gan izpildītājus un uzraudzīja mēģinājumu procesu. Konkurss bija liels, jo talantīgu skolēnu mums ir patiesi daudz, tāpēc viņu darbu nemaz neapskaužu.

Šie skolēni bija uzņēmīgi un atbildīgi, sadarbojās ne tikai savstarpēji, bet arī ar skolotājiem, režisori un RLBN komandu. Taču milzīgs paldies arī tiem, kuri vienkārši uzklausīja un atbalstīja brīžos, kad viss šķita nu pavisam slikti. Bez jums nu nekādi!

Ir tik daudz, ko par žetonvakaru vēl varētu pateikt, tomēr pats galvenais – ceru, ka, izdzirdot dziesmas “Mēs pārtiekam viens no otra” un “Sītiēt bungas, mani mīlie”, tās vēl ilgi saistīsies ar mūsu, 2025. gada izlaiduma klases, žetonvakaru. Lai gan tas tika piedzīvots nu jau pirms vairākiem mēnešiem, žetonvakara atmiņas nebeidz dzīvot mūsos visos. Tā bija nedēļa mēģinājumu un kopā būšanas gan mūsu mājās, Āgenskalna valstī, gan uz RLBN skatuves, gan pēc tam kur nu kurais svinēja. Žetonvakars bija neaizmirstama pieredze, kuru, cerams, Latvijas Kultūras Akadēmija novērtēs manā CV!

Cerībā uz drīzu tikšanos uz kādas lielākas vai mazākas skatuves,
scenārija autore un režisores asistente / Līna Jakubāne 12.5/

12. klašu atvadu vēstules

Mūsu sirdis sažņaudzas, iedomājoties, ka skolas gaitas tuvojas beigām. Atmiņā atsaucot skaistos vidusskolas gadus, mūs pārņem nostalgijas vilnis par visu labo, kas ir noticis mūsu starpā šo raibo gadu laikā.

Šajos 3 gados mēs esam gājuši tālu ceļu: mēs gan mācījāmies, gan palīdzējām viens otram, bieži strīdējāmies, lai beigās salīgtu mieru. Mācībās bieži vien nācās piemēlot par savām zināšanām vai pat safabricēt rezultātus fizikas praktikuma darbos. Taču mūsu apķērīgums vienmēr mums atmaksājās – daudzi no mums ieguva prestižus titulus par saviem ZPD, mēs kopīgi ieguvām 1. vietu sporta dienā, bijām satriecoši žetonu vakarā, izveidojām sev cienīgus atestātus, kā arī vienkārši kļuvām par labāko klasi skolā (vismaz mums tā šķiet). Esam gandarīti par aizvadīto laiku šeit un ar degsmi acīs skatāmies nākotnē. Uzmanot topošos fizmatu, mēs novēlam jums būt gudriem, bet ne iedomīgiem, būt asprātīgiem, bet ne viltīgiem, būt stipriem un palīdzēt citiem, nebaidīties no kļūdām, bet darīt visu, lai triumfētu, īsumā - būt fizmatiem.

Vēlamies arī pateikt lielu paldies skolotājiem, kas nav bijuši vienaldzīgi, rūpējās par mūsu sekmēm, dalījās pieredzē un jautros dzīves stāstos, kā arī veltīja mums daudz laika un lika iet grūtos ceļus, lai pilnveidotu sevi – dzīves gaitās noteikti būs vieglāk, pateicoties viņiem un viņu

– ĀVG SIENAS ČUKST –

mācībām. Pēc daudziem gadiem mēs skatīsimies pagātnē ar smaidu nevis tāpēc, ka tā ir beigusies, bet tāpēc, ka tā ir bijusi pavadīta tik jaukā vietā kā Rīgas Āgenskalna Valsts ģimnāzija.

/12.1 klase/

Sveika, L'avīze!

Pavisam citāds ir satraukums pirms žetonvakara uzveduma, pēdējā zvana un eksāmeniem, nekā tas, kas lietainajā 2022. gada 1. septembrī, krāsainu lietussargu cepurīšu un puķu sainīšu čaboņas ieskaustus, mūs, topošos bioķīmiķus, pavadīja līdz (vidus)skolas solam. Kad spilgtā pārliecībā vai pieticīgā biklumā (kā nu kurš) iepazīstinājām sevi un pasniedzām klases audzinātājam ziedus, vēl nenojautām, ka nākamajos trīs gadus par mūsu mājām kļūs 141. kabinets, par mūsu kaujas ieročiem - kolba, mēģenes un sērskābe un par dzīves filozofiju - zirga filoģenētiskā rinda.

Tikai tagad, pēdējo skolas dienu izskaņā, pa istam spējam novērtēt kopā piedzīvoto - Berlīni, braucienu ar mazbānīti Ventspilī, tikšanos ar Bredu Pitonu un kolektīvo pārēšanos visos trīs klases vakaros, kuru laikā kļuvām saliedētāki un ciešāk iepazīnām viens otru. Esam sapratuši, ka divdesmit dažādi raksturi un ambīcijas nav šķērslis tam, lai kopīgi plānotu klases priekšnesumus, vienotos par mājasdarbu nepildīšanu, mācītos cits no cita un caur obligātās literatūras grāmatu kalniem taptu zinošāki, radošāki un dziļjūtīgāki.

Sirsnīgi pateicamies skolotājiem, kas palīdzēja mūsos attīstīt šīs īpašības, uzmundrināja noguruma brīžos un, iespējams, lika nobirdināt arī kādu asaru, taču zinām, ka tas bija tāpēc, lai sagatavotu mūs nākotnes izaicinājumiem. Ar jums kopā esam iemācījušies sintezēt lielmolekulārus savienojumus ar augstu zinātnisko pienesumu, konstruēt debesskrāpi pretskatā, virsskatā un sānskatā un kā prasmīgi literatūrkritiķi izteikties par pasaules literatūras klasiku semināros. Mums ļoti pietrūks skolas ballīšu, nopietno sarunu pie pusdienu galda un gardo karbonāžu, agro kora rītu un citu skolas dzīves mazo mirkļu.

Tagad, gatavojoties pēdējam skrējienam pirms finiša, mūsu galdus rotā iepriekšējo gadu eksāmenu un formulu lapu kaudzes, starp kurām naktslampas gaismā mirdzošās "Red bull" skārdenītes katra liecina par vēl vienu bezmiega nakti. Jau ar vienu kāju esam iesoļojuši nākamajā dzīves posmā, kas katram no mums būs atšķirīgs, bet par kopā paveikto, piedzīvoto un pārdzīvoto atgādinās mūsu atmiņas, kas, sudraba žetonā mūžīgi iekaltas, kā neredzamas stīgas vienmēr savīs mūs kopā.

Saulainu mācību gada noslēgumu un izturību vēlot, Jūsu /12.2/

Kopā nu aizvadīti trīs neaizmirstami un piepildīti vidusskolas, tādēļ pienācis laiks skatīties nākotnē ar cerīgu un apņēmīgu skatienu. Kas gan ir nākotne bez pagātnes? Kā svešinieki iemācījās sadzīvot un turpina brīnišķīgi pilnveidot viens otra ikdienu? Bioloģijas stundas nav bijušas veltas, jo nu mēs gan zinām, kas ir ekosistēma, gan paši tādu veidojam.

Šī mūsu mazā, maģiskā ekosistēma, kur dabas likumi ir tikai eksāmenu izmēģinājuma darbos. Tā esam un dzīvojam, jo neesam katrs pats par sevi. Vai to apgūvām skarbajā Karostā, kur līdzās apsargu izaicinošajiem skatieniem uzplauka jaunas mīlas zieds, kam novīst nācās, uzzinot mīlnieka patieso seju, jo izrādījās, ka viņš arī bija viens no sargiem? Iespējams, ka tas bija brīdī, kad iekritām gādīgās Ilzes Veinbergas skavās, un, tiekot cauri neveiklajām iepazīšanās spēlēm, vēl joprojām Gļebu atceramies kā godīgo, Juri - kā juceklīgo Juri vai Paulu - kā pateicīgo. Bet vai tas var būt tik vienkārši, ka tādi mēs iemācījāmies būt parastā ikdienā ar principiālu "paldies" pateikšanu katram pedagogam un draudzīgu iesmiešanu vienam par otru? Kas būtu mēs, ja Annijai mūždien neatgādinātu viņas gudrību vai publiski neatzītu Alberta lielumu?

Tieši tā gribas atcerēties šo laiku un vietu, nevis ar visām "pareizībām" par dzīves dzīvošanu un kārtīgi nosēdētām mācību stundām. Mēs esam tie sliktie bērni, ko Žetonvakarā apdziedam. Caur katra mūsu patieso būtību mēs dzīvi baudām, nevis akli šaujām šautriņas tumsā, jo kāds tā teica darīt. Šķiet, tas spilgti ir ieraugāms mūsu klases ekskursijās. Vai gribas žēlot visus, kam nav nācies to piedzīvot? Cik bieži LUX ekspress šoferis brauciena beigās nevis besī noburkšķ par skaļajiem pasažieriem, bet pasakās par izklaidējošām 4 dzestra rīta stundām? Tādi mēs esam, mēs mēdzam

besīt, tomēr bez humora, kas viņņo kā agri saules stari, mums nāktos apstāties jau sen.

Neviens cits nespēj tā uzmundrināt kā klasesbiedri, kas nepaguruši spēj radīt haosu un atklāties tik patiesi. Mēs esam kopā briduši cauri upēm, kāpuši kalnos, šāvušies ar *lazertag* pistolēm, cepuši gaļu un līdz rīta gaismai tupējuši pie ugunsкура. Tas kopums, kas rada šo ekosistēmu, sastāv no 25 cilvēkiem, jo mēs nespētu būt bez mūsu skolotājas. Neticiet, ja jums cenšas iestāstīt, ka vidusskolā par jums neviens nerūpēsies! Atrodiet pareizos cilvēkus, un ar jums viss būs kārtībā!

/12.3 klase/

Astoņi. Tieši tik cīnītāji 3 gadu laikā pametuši mūsu klases rindas. Protams, statistiku var interpretēt dažādi (dzirdēta pat konspirācija, ka skolotāja Lazdovska bērnus turējusi skapī un pēcāk apēdusi), tomēr nav noliedzams, ka līdz lielajam finālam nokļūst tikai labākie spēlētāji. Šī vēstule ir mūsu atvadas no ✨ otrajām mājām ✨, visa tajās piedzīvotā, visiem un visa, kas kļuvis tuvs un mīļš.

Jāatzīst - 4 klases biznesa haizivju priekšā bezspēcīgi izrādījās ne vien mūsu klasesbiedri, bet arī daļa skolotāju - ne velti 3 gadu laikā ekonomiku esam mācījušies pie 4 dažādām skolotājām. Bet, ja runājam nopietni, tad labs novēlējums sev katram pašam būtu norūdit tikpat dzelžainu

pacietību, kāda tā ir mūsu pedagogiem. Šajā sakarā noteikti jāpiemin matemātikas skolotājs Aivars Ančupāns, ar kuru kopā (pēc ļoti aptuveniem aprēķiniem) esam pavadījuši ap 770 mācību stundām un kurš ne vien aizrautīgi barojis mūs ar matemātikas gudrībām, bet arī cīnījies ar nesalasāmiem rokrakstiem un pokemonu ķērājiem, sludinājis kārtības baušļus un dalījies ar saviem labākajiem tētu-matemātiķu jokiem. Runājot par audzināšanu un pāraudzinašanu, īpaši jāuzteic mūsu mīlā, brīnišķīgā, gādīgā un mazliet arī autoritārā klases skolotāja Dina Lazdovska. Domājams, skolēnu dabiskais atbirums būtu bijis vēl pamatīgāks, ja nebūtu viņas - ✨otrās mammas ✨-, kura vienmēr gatava piezvanīt un pamodināt tās dvēseles, kas no rīta nav atradušas īsto ceļu uz smilšu kastī. Vienvārdsakot, piesakoties audzināt vidusskolas klasi, viņa tika pie bērnu dārza sagatavošanas grupiņas, bet, būsīm godīgi, arī kāpēcīši ir mīligi. Mācības, protams, ir jauka padarīšana, tomēr pašas spilgtākās atmiņas no RĀVĢ laikiem saistīsies ar visu, kas sastrādāts ārpus tām. Kopā esam devušies tuvākās un tālākās ekskursijās (kā saka, iekarojuši Eiropu), kopā darījuši lielākas un mazākas negudrības, bet, pats galvenais, - kopā aizdzīvojušies līdz pēdējam zvanam. Krustcelēs stāvēt, skaidrs ir tikai tas, ka par nākotni nevienam vēl nekas nav skaidrs. Un tieši tāpēc atvadas jānoslēdz ar lielu, treknu SAIES.

Mums izdevās. Turiet buru!

/12.4 klase/

Atminoties tālo 2022. gada septembri, kad visi ar lielu ziņkāri un nelielām bailēm par to, kādi būs klasesbiedri, vēra vaļā 3216. kabineta durvis, var tikai mīļi pasmieties. 10. klase — mazie literāti. Gatavi (vai pusgatavi) cīnīties par savu vietu skolā, stāties pretī eksaktajiem un neapmaldīties gaitēnos un tekstos. Tiesa, sk. Ratinīkas semināri sākumā šķita nedaudz baisi, vēsturei izsekot līdzī bija grūti un bioloģijas kabinetā vēlējās būt vien daži (nu tik ļoti, ka vidusskolas gaitas turpināja .3 klasē), tomēr 11. klases sākumā mēs jau bijām savā elementā. Beidzot, beidzot mūsu novirziena pateisais nosaukums “valodas un kultūra” kaut ko nozīmēja — mēs bijām tikuši vaļā no viena eksaktā priekšmeta, ko savukārt aizstāja kultūras pamati. Ja tos mums izskaidroja sk. Frolovičeva, tad kultūras pasākumus mēs apmeklējām pēc brīvas gribas. Katrs no mums šajā klasē atrada kādu domubiedru, ar ko doties uz Dzejas pusnakti, Jura Simanoviča koncertu vai dalīties savos dzejas un prozas atradumos. Katrs no mums šajā 25 skolēnu kolektīvā atrada cilvēku, kas bija un paliks vairāk nekā tikai klasesbiedrs.

12. klase – lielie literāti. Mūsu mājas kļuva par 3315. kabinetu, klases sastāvs izmainījās, literatūras semināros jutāmies brīvi, vēstures stundu tempu puslīdz noķērām, filozofijas pamati tika ielikti un pāris dzejoļi tika uzrakstīti. Mēs bijām gudra, radoša un veiksmīga klase – vairāki ZPD tika pārstāvēti valsts kārtā un tika nopelnītas vietas olimpiādēs. Mūsu klases skolēni ieņēma tādus amatus kā “L’avīzes” redaktore, skolēnu valdes pārstāve, neoficiāli oficiālie skolas pasākumu vadītāji un žetonvakara scenāristi.

2025. gada maijā varam droši apgalvot, ka sevi esam pierādījuši kā spējīgus jauniešus, kas gan guva panākumus mācībās, gan šīs skolas saspringtajai un matemātiskajai gaisotnei dāvāja atelpas mirkļus, kuros atslābt un pieskarties humanitārajai esencei. Šie trīs gadi bija raibs ceļojums. Ceļojums cauri vidusskolas gadiem un mazie ceļojumi pa Latviju un Igauniju. Bet ceļojums nav galā – lai gan pēc 3. jūlija tas vairs nebūs viens kopīgs, mums visiem sirsniņā paliks kopā pavadītie mirkļi, kas mūs vienos vēl ilgi.

/12.5 klase/

Diezgan bieži no vecākiem un citiem pieaugušajiem dzirdam, ka vidusskolas gadi ir labākie, vieglākie un tieši tos varēsim atcerēties ilgi. Lai arī šajos trīs gados ir bijuši brīži, kad viss nešķiet tik skaists un patīkams, tieši šie pēdējie soļi kopā liek novērtēt visu, ko esam piedzīvojuši un pārdzīvojuši, un cik labi tomēr ir bijis. Šis atskats uz mūsu, celmēnu, trīs gadiem ir pateicība Āgenskalna valstij gan par zināšanām, gan izaicinājumiem, gan, protams, neaizmirstamajiem piedzīvojumiem. Tālajā 10.klases pirmajā skolas dienā pirmo

reizi ieraudzījām viens otru un sākām iepazīt svešās sejas. Bez lieliskās un atbalstošās skolotājas Agijas Celmas mūsu kolektīvs nebūtu ne tuvu tāds, kāds tas ir tagad. Tieši viņa bija tā, kura mūs no svešiniekiem padarīja par neaizmirstamiem draugiem. Viens uz otru varam paļauties gandrīz vienmēr, bet uz skolotāju Celmu – patiešām vienmēr. Mūsu vismīlākā skolotāja mums ir kā brīvstundu sarunu biedrs, tā glābējzvēns jebkurā diennakts laikā un pie jebkuras problēmas. Kā sakām mēs paši, esam traka klase ar traku skolotāju, esam gatavi īstenot visas idejas un vienmēr zinām, ka arī skolotāja atbalstīs un būs gatava mesties piedzīvojumos kopā, lai gan no sākuma piebūvē: “Jūs taču esat galīgi traki”.

Skolā šo trīs gadu laikā esam pavadījuši neskaitāmi daudz stundu, un tomēr arī brīvdienās nereti atskan kāds zvans vai satraucoša ziņa no klasesbiedra, tāpēc pilnīgi noteikti varam saukt šo par savu otro ģimeni. Ne velti saka, ka vislabāk cilvēkus var iepazīt tieši ceļojumu laikā, pierādījums tam esam mēs paši. Trīs gadu laikā mums ir izdevies realizēt ekskursijas gan uz kaimiņvalstīm, Igauniju un Lietuvu, gan tālākiem galamērķiem - Prāgu un Vīni. Ekskursijās vien dažās dienās, pavadot laiku kopā un iepazīstot viens otru vēl vairāk, esam atklājuši katra rakstura dažādības. Un tā kopīgiem spēkiem mēs esam pieveikuši vidusskolas gadus, pilnveidojot viens otru, atbalstot un esot blakus gan priekos, gan bēdās, esam kopā izauguši un palīdzējuši cits citam sagatavoties lielajai dzīvei.

/12.6 klase/

Nostalgija

Manu dārgo un augsti cienijamo lasītāji!

Es varu saderēt uz pieciem eiro, ka jums ir bijusi situācija, kad, piemēram, aizejot uz kāda parka rotaļlaukuma šūpolēm un sākot šūpoties, esat izjutuši spēcīgas emocijas, kā prieku, mieru, ilgas un vēl daudzas citas. Vai, kad jūs, aizbraucot uz laukiem (man šķiet, ka ļoti lielai daļai no mūsu paaudzes ir vecvecāki, kuriem pieder lauki) un aizejot uz visām tām vietām, kurās esat vārtījušies zālē, esat spēlējuši supervaroņus vai princeses, esat kāpuši vectētiņa mīļākajā ābelē, esat veidojuši vai centušies veidot ziedu vainagus Jāņos no vecmāmiņas puķēm, atkal piedzīvojat tādu pašu aizrautību vai laimi, kāda jums bijusi bērnībā. Šos pozitīvos emociju uzplūdumus un ilgas sauc par NOSTALĢIJU.

Es ticu, ka jūs jau, iespējams, zināt vai vismaz atceraties, kas ir nostalgija. Toties tāpat es vēlētos „atsvaidzināt” jūsu atmiņu un zināšanas par to, kas tā precīzi ir.

Tāpat nostalgija ir mīla un bieži vien sentimentāla sajūta, ko izjūt, atceroties pagātnes laikus, vietas un pieredzi, jo īpaši tādu/tādas, kas saistās ar laimīgām personīgām asociācijām. Kā arī tā nozīmē vēlmi atgriezties atpakaļ pagātnē un atkal piedzīvot visus skaistos un spožos momentus. Nostalgija bieži vien rodas, saskaroties ar pazīstamu smaržu vai skaņu, sarunājoties ar citiem, aizbraucot uz kādu sen pazīstamu vietu utt.

Tagad nedaudz par nostalgijas vēsturi. Terminu "nostalgija" ieviesa Šveices medicīnas students Johanness Hofers, sajaucot grieķu vārdus nostos ("atgriešanās" vai "mājās") un algos ("sāpes"). Un viņš šo sajūtu aprakstīja kā „smadzeņu slimību”, kas piemēlē jaunus karavīrus, studentus un mājkalpotājus, kuri tiek nosūtīti uz ārzemēm un kurus pārņem vēlme atgriezties dzimtenē. (Nu kuram gan nepatīk atcerēties savu bērnību!) Hofers arī norādīja, ka šī „slimība” bija letāla, jo tās cietēji atteicās no ēšanas, kā rezultātā nomira no bada. Atšķirīgi viedokļi nostalgiju vairāk raksturoja kā neiroloģisku slimību, nevis psiholoģisku stāvokli. Piemēram, ārsts J. Dž. Šeucers norādīja, ka nostalgiju izraisa gaisa spiediena izmaiņas, atrodoties augstu kalnos, vai ka to veicina smadzeņu bojājumi Alpu govju zvanu dēļ.

Dažus gadus vēlāk jeb 19. gadsimta sākumā nostalgija vairs netika uzskatīta par nopietnu vai letālu slimību, bet gan par depresijas vai melanholijas veidu. Līdz 20. gadsimta sākumam psihodinamiskās teorijas zinātnieki savas mazās tolerances dēļ saistībā ar nostalgiskiem pacientiem, secināja, ka nostalgijas simptomi labāk atbilst tādiem psiholoģiskiem stāvokļiem kā šizofrēnija vai trauksme.

Un tikai 20. gadsimta beigās nostalgija tika uztverta pozitīvāk. Lai gan nostalgija visbiežāk tika saistīta ar ilgām pēc mājām, sociologs Freds Deiviss konstatēja, ka cilvēki parasti spēj atšķirt nostalgiju no ilgām pēc mājām. 21. gadsimtā nostalgija kļuva pazīstama kā pārsvarā pozitīva parādība un vērtīgs psiholoģisks resurss.

Tuvojoties rakstiņa beigām, kad esmu jūs informējusi par to, kas ir nostalgija un kāda ir bijusi tās vēsture, sākot no letālas slimības un smadzeņu bojājumiem govju zvanu dēļ līdz mīļai sajūtai sirsniņā, varu pateikt arī savu definīciju ♥. Nostalgija ir tā sajūta, kuru tu iegūsti, atceroties sevi kā mazu, brīvu un dzīvespriecīgu bērniņu vai kā cilvēku, kas pirmo reizi par kaut kādu mazu, sīku lietiņu vai kādu milzīgu parādību izjūt „taureņus savā vēderā” jeb dziļas emocijas savā sirsniņā.

Mani dārgie *L'avīzes* lasītāji! Tā kā šis ir mans pēdējais *L'avīzes* rakstiņš (kas noteikti kļūs par nostalgia momentu), es gribu jums novēlēt dzīvot dzīvi tā, lai jūs vienmēr esat un paliekat priecīgi, vienalga, kur esat, ko darāt, cik ir pulkstenis, cik mājasdarbu ir uz ritdienu, vai jums garšoja tā bulciņa vai nē. Ticu un zinu, ka jums viss izdosies, galvenais ir nepadoties, pat ja visa

Vēlos jums novēlēt pašu svarīgāko – palieciet patiesi! Patiesi sev, savām vērtībām un sapņiem. Lai jūsu sirdis vienmēr ir atvērtas labestībai, sapratnei un līdzjūtībai pret citiem! Un nekad nebaidieties tiekties pēc savām virsotnēm, pēc sava piepildījuma!

Lai jūsu ceļš ved tālumā ar drosmi, mīlestību un apņēmību. Jūs esat spējīgi uz lielām lietām – ticiet tam un piepildiet savus sapņus!

Ilze Veinberga-Indriķe par 12.3

1. Vai ir kāds notikums vai brīdis kopā ar šo klasi, kuru nekad neaizmirsīsiet?

Ak, viņi ir mani pirmie; šķiet, ka ar to vien pietiek, lai viņus neaizmirstu. Visspožāk atmiņā gan jau paliks kopīgie piedzīvojumi ekskursijās, kā brauciens uz Sāremā, nakšņošana Liepājas cietumā, pārgājiens pa upi Cesvainē, laivu brauciens pa Mēmeli un mūsu kopīgie vakari pie ugunsкура. Un, protams, arī jauniešu sagādātie gardie klinģeri manās dzimšanas dienās.

2. Skolēns/skolēni, kurš/kuri izcēlās akadēmiski (ZPD, atzīmes u.tml.)?

Varam lepoties ar mūsu meitenēm Anniju Būmertu un Maiju Čipāni, kas pagājušajā mācību gadā veiksmīgi aizstāvēja savus zinātniski pētnieciskos darbus un ieguva 1. pakāpi Valsts konferencē. Tāpat vidusskolas laikā meiteņu vidējie vērtējumi visos mācību priekšmetos bijuši 8 balles un augstāk. Šī mācību gada laikā arī vairāki skolēni veiksmīgi startējuši latviešu valodas, bioloģijas, ķīmijas un angļu valodas olimpiādēs.

Jaunieši, novēlu jums būt pārliecinātiem par savām izvēlēm, būt drosmīgiem un nebaidīties no kļūdām. Novēlu nepazaudēt vienam otru, kā arī atrast jaunus līdzgaitniekus, kas palīdz augt, attīstīties un noticēt sev. Ceru, ka katram no jums izdosies sasniegt jūsu iekārotās nākamās durvis un nenobīties, ja tās tomēr neattaisno jūsu cerības, jo zināt, ko nevēlamies, ir tikpat svarīgi kā zināt, ko vēlamies. Esiet drosmīgi, atvērti pārmaiņām un nebaidieties lūgt palīdzību! Es ticu, ka ar jums viss būs kārtībā.

Dina Lazdovska par 12.4

1. Kādas bija sajūtas, kad saņēmāt audzināšanā savu klasi? Kādas tās ir tagad?

Es nezinu, jāņem un jādara.

Jums nebija satraukums vai kas tamlīdzīgs?

3. Kādas pārmaiņas notikušas šajā klasē no 10. līdz 12. klasei?

Jau no paša sākuma šī klase ir bijusi ļoti sirsnīga un saliedēta, un šķiet, ka pa šiem trim gadiem viņi ir kā saauguši kopā. Manuprāt, tā ir viena no fantastiskākajām lietām skolotāja profesijā – noskatīties, kā šie pusaudzī, kas 10. klases sākumā vēl līdz galam nezina, ko vēlas nākotnē, atrod sevi, uzstāda mērķus un izaug par fantastiskiem jauniešiem, kam visa pasaule ir pie kājām.

4. Ja šī klase būtu kāda filma vai dziesma, kāda tā būtu? Kāpēc?

Ja ļautu viņiem visiem izteikties vienlaikus, tas būtu kā klausīties jauna indie mūziķa gara darbu, kur samiksējušies kopā visi mūzikas žanri un emocijas.

Ja kādu filmu varētu piedēvēt viņiem, tad tā noteikti būtu sirsnīga komēdija, kurā tiktu atrasts pats garākais risinājums visvienkāršākajai problēmai. Un ne jau tāpēc, ka neprastu atrisināt īsāk un vienkāršāk, bet gan tāpēc, ka garāks ceļš nozīmē vairāk piedzīvojumu.

Nu nē, man tik liela pieredze, ka satraukums ir ļoti reti.

Nē, īstenībā tā nav pareiza atbilde, vienmēr satikšanās ar kaut ko jaunu ir ar satraukumu, ar

pievienoto vērtību - kā būs, kā izdosies, kā sanāks, kādi savāksies.

Un kādas sajūtas ir tagad – nav kaut kā mainījušās?

Satraukuma nav, žēl ir, viņi beidzot ir izauguši par lieliem cilvēkiem, beidzot ir, ar ko parunāt un visu kaut ko padarīt žēl, ka tagad viņi iet prom, nu skumīgi, mazliet žēl šķirties.

2. Kā Jūs raksturotu sadarbību ar savu klasi?
Lieliska.

Savstarpēji, vai tieši ar Jums?

Es domāju, ka gan-gan. Man tā šķiet, varbūt labi tēlo.

3. Kādi bija Jūsu pirmie iespaidi par savu klasi? Vai domas ir mainījušās?

Iespaidi bija, ka viņi ir klusi, nav tādi lieli pļurkšķi un pa gaisu, ka ir tādi diezgan noslēgti, introverti, feini un patikami. Tagad nekas nav mainījies.

4. Kuri skolēni Jūs pārsteidza visvairāk ar saviem viedokļiem, zināšanām vai izaugsmi?

Šajā mirklī es varētu vērt vaļā sarakstu un pilnīgi noteikti par katru kaut ko nokomentēt, jo ikkatrs ir izaudzis, ikkatrs ir mainījies, katram ir kaut kāda šķautne parādījusies un dažādas labas lietas, kuras trīs gadu laikā ir atklātas. Diemžēl ir arī kāds kurš, no kura es esmu gaidījusi lielāku izaugsmi. Bet, nu...

Tāpat ir kaut kas labs ko pateikt?

Par jebkuru! Arī tas, ka tā izaugsme ir nedaudz lēnāka, nu katram jau ir savs temps, nevar jau visi būt tie lielie dzinēji, kas skrien.

5. Kādas ir Jūsu mīļākās vai jautrākās atmiņas par savu klasi?

Visas ekskursijas, visas.

Varbūt ir kāds stāsts?

Ir stāsti. Piemēram, pusnaktī nāk man palīdzēt labot darbus Vīnes viesnīcā. Un kā, piemēram, Lietuvā, Druskininkos nevar tikt istabā, un tāpēc kādam jāguļ vannā. Man patīk, ka viņi tā feini, forši, neuzbāzīgi spēj komunicēt savā starpā. Es noteikti nevaru teikt, ka man ir tāda nenormāli draudzīga klase, noteikti ne. Viņi ir ļoti toleranti, lojāli viens pret otru.

6. Ar ko izceļas katra 12. klase?

12.1. ar viņiem bija tādas ļoti kādā mirklī dziļas un gudras filozofiskas pārrunas par dažādiem sociālās jomas jautājumiem.

12.2. vienmēr bija viedoklis, vienmēr bija ko komentēt. Arī, ja nav viedokļa un nav, ko komentēt, vienmēr bija, ko nopļurināt.

12.6. man ir kā otrie audžubērni, jo ar viņiem mēs esam visvairāk bijuši visur kopīgās ekskursijās. Ļoti feini, forši, paskaļi, atvērti, interesanti.

7. Kādu dzīves padomu Jūs sniegtu tieši saviem skolēniem pēc vidusskolas beigšanas?

Dzīvot nost, nebūt nuņņakiem, nebūt mīkstmiešiem un darīt lietas. Vienkārši darīt. Un tajā mirklī, kad dara, tad visas lietas arī pašas izdarās.

Inga Harmsone par 12.5

1. Vai ir kāds notikums vai brīdis kopā ar šo klasi, kuru nekad neaizmirsīsiet?

12.e klase - "they are the best!" Viņi patiešām ir ļoti forši. Un nevajag nemaz lielus notikumus kopā, lai to sajustu. Arī vairākas audzināšanas stundas vai pat angļu valodas stundas ir pārvērtušās par neaizmirstamiem notikumiem, jo esam bijuši viens pret otru dvēseliski atklāti un esam spējuši izrunāt gan foršākos, gan sāpīgākos brīžus viens otra dzīvē.

Bet, protams, arī lieli notikumi ir bijuši skaisti, svarīgi un neaizmirstami. Visas kopīgās klases ekskursijas, Ziemassvētku eglītes, un noteikti arī Žetonvakars, kurš apliecināja, cik viņi ir radoši un varoši. Palikusi atmiņā arī kopīgā sanāksšana "Ezīti miglā", kur varējām papļāpāt par dažādām lietām, kam ikdienā pietrūkst laika.

2. Skolēns/skolēni, kurš/kuri izcēlās akadēmiski(ZPD, atzīmes u.tml.)!

Runājot par mācībām, kā jau vairāk uz humanitārām lietām orientētiem cilvēkiem, eksaktie priekšmeti vienam otram nav bijuši tie vieglākie, bet mēs esam cīnītāji, kas nepadodas.

Protams, dažiem viss padodas, neskatoties ne uz ko. Ir mums gan olimpiāžu uzvarētāji, gan ZPD laureāti. Vēlos pieminēt Katrīnu Dišleri, Lindu Šmerliņu un Gustu Dūšeli, kuriem visus gadus ir bijuši augstākie mācību sasniegumi. Katrīna ar Gustu ir arī foršākie skolas pasākumu vadītāji ar savu radošo dzirkstelīti un aktiermākslas talantu. Evelīnas Sekaces vadībā skolas "L'avīze" ir kļuvusi saistošāka un interesantāka kā jebkad. Un, protams, mūsu klases vecākā - Līna Jakubāne, kas bijusi atbalsts gan man, gan visai klasei dažādās skolas un dzīves situācijās. Un vispār jau viņi visi ir krāsaini un vienreizēji!

3. Kādas pārmaiņas notikušas šajā klasē no 10. līdz 12. klasei?

Klase, manuprāt, ir ļoti draudzīga un saliedēta, bet es jau to redzēju no paša sākuma, jau 10.klasē Adaptācijas dienā. Protams, trīs gadu laikā šī saikne ir kļuvusi vēl stiprāka, un domāju, ka tas ir pateicoties viņu kopīgai interesei par literatūru, mākslu, teātri un citām radošām jomām. Arī kopīgā grūtību pārvarēšana, pieveicot eksakto priekšmetu izaicinājumus, ir šo saikni darījusi vēl noturīgāku.

4. Ja šī klase būtu kāda filma vai dziesma, kāda tā būtu? Kāpēc?

Ja mana klase būtu kāda filma, tad tā būtu jautra, izklaidējoša, bet ar dziļu zemtekstu. Varbūt ar dažiem dramatiskiem akcentiem pa vidu, bet beigās noteikti būtu laimīgas.

Kad esam kopā - "nothing else matters", kā dzied vienā no manām mīļākajām dziesmām.

Novēlu viņiem visiem saskatīt brīnumus ikdienišķās lietās, priecāties un novērtēt visas mazās laimītes, ko mums sniedz katra diena. Un ceru, ka mums kopā vēl būs neaizmirstami notikumi!

Agija Celma par 12.6

1. Kādas bija sajūtas, kad saņēmāt audzināšanā savu klasi? Kādas tās ir tagad?

Es viņus praktiski nevienu nepazīnu, nezināju, kā justies. Un tā es paņēmu tādu mazo nezināmo. Šobrīd? Fantastiskas. Viens vesels kamoliņš, kuru esmu izveidojusi, kā man patīk. Mēs esam viens vesels. Fantastiska klase. Man ir pati labākā klase visā skolā.

2. Kā Jūs raksturotu sadarbību ar savu klasi?

Perfekta. Perfekta. Visu, ko saku, to viņi dara. Un tāpat kā viņi es viņus uzklausu, viņi mani uzklausu. Jālido uz Vīni? Lidojam. Grib uz Prāgu? Nav problēmu.

Un viņiem arī savstarpējā sadarbība ir laba?

Jā. Jo viņi organizē ekskursijas. Mēs daudz, kur esam bijuši kopā viskautkur. Zini, skolas dzīve ir skolas dzīve. Tad ir tas, kas ir atsevišķi. Tie paši teātri, slidošana, slēpošana, laivu braucieni, Druskininki, Jūrmalā spēlēt bumbu, boulings. Tas viss jau tikai un vienīgi klasi saliedē. Šobrīd man vispār galva nesāp, Jo pēdējās ekskursijas es neesmu organizējusi. Viņi ir prasījuši: "Skolotāj, mēs varam braukt kaut kur, varam lidot?" Es saku: "Jā, mēs varam. Tikai pasakiet, kad man jākāpī lidmašīnā!" Uz Vīni tieši tā mēs arī aizlidojām. Īsi pirms Žetonvakara. Sākumā es teicu: "Tās ir baigās naudas." Taču vecāki teica: "Skolotāj, bet viņi vasarā strādājuši" Un tad es saku: "Man nav problēmas iekāpt lidmašīnā. Nav, nav.". Viņi viens otru atbalsta, uzklausu, palīdz, pavelk. Tas ir tas, kas man patīk.

3. Kādi bija Jūsu pirmie iespaidi par savu klasi? Vai domas ir mainījušās?

Sākumā man klase likās klusa un tāda, kas visu izpilda. Šobrīd viņi ir forši, atraktīvi, arī visu izpilda. To, ko es lieku, to dara. Perfekti jaunieši. Kur vēl labāk.

4. Kuri skolēni Jūs pārsteidza visvairāk ar saviem viedokļiem, zināšanām vai izaugsmi?

Reinis Zirnis. Man likās, ka viņš ir ļoti kluss un ka viņš ir tāds ļoti rāmjos. Bet tagad viņam sāka pa visām sporām viss list ārā. Visur orientējās. Ļoti foršais puika. Man vispār vairāki tādi ir. Bet Reinis ir tāds, kas ir atvēries.

5. Kādas ir Jūsu mīlākās vai jautrākās atmiņas par savu klasi?

Vīne. Laivu braucieni. Druskininku spa. Visas ekskursijas. 11. klases Ziemassvētki. No mums 10. klasē aizgāja viens puisis un Ziemassvētkos 11. klasē pārsteidza mūs atnāca kā Ziemassvētku vecītis. Klases vakarā klase uztaisīja man šokolādes strūklaku. Es jutos kā miljonāre. Ir ļoti jauki, kad jaunieši mani pārsteidz, ja ir bijusi slikta diena. Es nāku dzert kafiju, un mani gaida pašizcepts cepums. Manējiem raksturīgi, ka viņi cep cepumus. Viņi sadalījuši pa nedēļām. Un tad viņi cienā viens otru un A. Celmu. Un šodien arī man atnesa bulciņu, un reizēm kāda no mīļajām meitenēm uzraksta vēstulīti. Nu tā mani lutina klase.

Un tad tur nāk atpakaļ tas, ko es esmu ielikusi iekšā. Kaut gan es viņos esmu maz ielikusi, viņi forši vienkārši pa dzīvi, vecāki izaudzinajuši foršus bērnus.

6. Ar ko izceļas katra 12. klase?

12.4. puse meitenes, puse puisi un tas ir jūtams. Mums ir bijušas daudz kopīgu ekskursiju. Viņi plūst, mainās ir plāpīgi. 12.3. kā mediķi, uz zinātnēm vērsti.

7. Kādu dzīves padomu Jūs sniegtu tieši saviem skolēniem pēc vidusskolas beigšanas?

Lai izvēlas to virzienu, kas viņiem patīk, kas viņiem ir sirdsdarbiņš. Jo strādāt darbu, kas nepatīk, ir briesmīgi. Es esmu strādājusi mēnesi grāmatvedībā, salaidusi grīstē visu un aizgājusi. Es beidzu augstskolu ar teikumu, ka es nekad mūžā skolā nestrādāšu. Nekad. Bet ir jau forši.

8. Ja no Jūsu klases izveidotu volejbola komandu, kas viņiem padotos vislabāk - aizsardzība, uzbrukums vai sadarbība? Kāpēc?

Uzbrukums, aizsardzība, sadarbība. Viss mums padotos. Mēs taču uzvarējām volejbola turnīrā. Un viņi uzvar jau otro gadu pēc kārtas. Es gan biju bez nerviem. Bet mēs uzvarējām. Un man ir milzīgs lepnums, ka man ir tāda sportiska klase. Arī ekonomisti. Un fiziķi. Un ķīmiķi arī kāds. Bet man ļoti patīk ar komerciāliem strādāt.

9. Vai jūs labprāt ņemtu audzināšanā vēl vienu klasi?

Es labprāt neņemtu, jo šī klase man ir tāds kā saldaiss ēdiens. Pirmā man bija laba. Otrā tāds kā solis atpakaļ. Pēc tam bija kovida bērni, ar kuriem mēs ziepes vārijām. Parasti divas reizes pēc kārtas kā ar šo 12.6. klasi nepaveicas. Un tagad es esmu tādā eiforijā. Šī klase man ir nākusi kā dāvana.

Ilona Geide par divpadsmitajiem

1. Kā Jūs raksturotu šī gada 12. klases absolventus? Kādas ir viņu spilgtākās iezīmes?

Šī gada 12. klases absolventi ir īpaši ar savu zinātkāri un dinamismu. Viņu spilgtākā iezīme noteikti ir spēja iesaistīties diskusijās - pat vissarežģītākajās tēmās viņi nebaidījās izteikt savu viedokli un to argumentēt. Viņi izcēlās ar savstarpējo cieņu pat tad, kad viedokļi atšķīrās, citreiz arī iekarstot un oponentot! Viņi spēja pārsteigt ar oriģinālām idejām un netradicionālu skatījumu uz dažādiem procesiem, īpaši mājas darbu izpildes formās un grupu darbu diskusijās.

2. Kādas mācību aktivitātes vai projekti sociālo zinību stundās šiem skolēniem ir visveiksmīgāk izdevušies?

Visveiksmīgākie noteikti bija brīvās improvizācijas projekti-mājas darbi. Patiesu gandarījumu guvu un lielu paldies saku par pilsoniskajām iniciatīvām, kuras viņi izstrādāja un realizēja uzreiz pēc mūsu mācību stundām – tas ir skolotāja lielākais gandarījums un atzinība.

3. Kādus izaicinājumus mūsdienu sabiedrībā, Jūsprāt, šie absolventi ir gatavi risināt?

Šie jaunieši ir labi sagatavoti risināt digitalizācijas un dezinformācijas izaicinājumus - viņiem ir izcila prasme kritiski izvērtēt informāciju. Viņi ir atvērti dažādībai.

4. Kādus karjeras virzienus vai studiju jomas esat novērojuši, kas šos absolventus visvairāk interesē?

Ir spēcīga interese par sociālajām zinātnēm - vairāki plāno studēt ekonomiku, politiku, starptautiskās attiecības, tiesības. Priecē, ka gandrīz visi domā par tādām profesijām, kur var apvienot personīgo izaugsmi ar ieguldījumu sabiedrības labā.

5. Ko Jūs novēlētu šī gada absolventiem, dodoties tālāk dzīvē pēc vidusskolas?

Es novēlētu saglabāt to zinātkāri un degsmi, kas viņus vadīja visus šo laiku. Lai viņi nekad nepārstāj uzdot jautājumus un meklēt atbildes. Novēlu arī saglabāt līdzsvaru starp ambīcijām un laimi - lai viņi atceras, ka panākumi nav tikai karjera un atzinība, bet arī spēja radīt pozitīvas pārmaiņas un pilnvērtīgi dzīvot. Un, protams, lai viņi vienmēr atceras, ka zināšanas ir spēks tikai tad, kad tās lieto atbildīgi un ar labiem nodomiem.

6. Kā Jūs domājat, kā pašreizējā sabiedrības situācija ir ietekmējusi šo skolēnu skatījumu uz nākotni?

Globālie notikumi noteikti ir veidojuši viņu pasaules uzskatu. Viņi aug laikā, kad informācija ir pieejama acumirkļi, bet tās patiesumu ir noteikt arvien grūtāk. Ceru, ka tas viņus ir padarījis piesardzīgākus, bet arī motivējis dziļāk izprast sabiedriskos procesus. Šie jaunieši ir reālisti - viņi apzinās problēmas, ar ko saskaras pasaule, bet vienlaikus saglabā optimismu un tic savām spējām radīt pārmaiņas. Viņi redz nākotni kā izaicinājumu, nevis kā draudu.

7. Ja Jums būtu jāraksturo šī izlaiduma klase ar trim vārdiem, kādi tie būtu?

Drosmīgi. Domājoši. Pārmaiņu vērsti.

8. Novēlējums:

Not taking risks can be riskier than taking them.

Aivars Ančupāns par divpadsmitajiem

„Reizēm ir jāsāk skriet, lai redzētu, kurš skrien tev līdzī. Reizēm ir jārunā klusāk, lai redzētu, kurš tevi patiešām klausās. Reizēm ir jāpakāpj soli atpakaļ, lai redzētu, kurš vēl ir tavā pusē. Reizēm ir jāpieņem nepareizs lēmums, lai redzētu, kurš tevi atbalsta, kad viss brūk.” (Paulu Koelju)

Zane Ozola par divpadsmitajiem

Kad skolēni apstājas, lai patiešām padomātu, rodas mirkli, kas paliek atmiņā. Filozofijas skolotāja Zane Ozola stāsta par tiem brīžiem, kad klasē valdīja klusums, kas nozīmēja vairāk nekā vārdi, un par to, kas raksturo šī gada absolventus. Viņai atmiņā palikuši daži brīži pēc stundā apspriestiem jautājumiem, kuri skolēniem bija kas jauns – kad klasē iestājās nevis vienkārši klusums, bet īsta klātbūtne. Sajūta, ka visi uz mirkli domājuši kopā. Šī gada divpadsmitie ir prātīgi, noguruši, bet

apņēmīgi. Viņi zina, ko nozīmē atbildība, un pat lielā slodzē spēj saglabāt virzienu. Viņiem ir attīstījušās pielāgošanās prasmes un spēja darboties mērķtiecīgi arī tad, kad vieglāk būtu atteikties. Tā ir spēcīga bāze turpmākam ceļam. Skolotāja novēl nezaudēt vēlmi domāt un uzdot jautājumus. Ne tikai izpildīt, bet arī saprast un nebaidīties jautāt "kāpēc?". Arī sev.

Toms Krūmiņš par divpadsmitajiem

12.6 klase – pirmā asociācija – klusums. 12.4 klase – katra stunda ir interesanta. Un tur mācās dikti enerģiskā Emīlija. 12.5 klase – jaukie, mierīgie literāti.

Jelena Strumpe par divpadsmitajiem

Divpadsmitie man ir ļoti mīli, un viņu sniegums pašpārvaldei ir milzīgs. Uz viņiem var paļauties, jo viņi ir spēcīgi, atbildīgi un talantīgi. Apbrīnoju viņu apņēmību un drosmi uzņemties riskus, kā, piemēram, ziemas balles organizēšanu, uzaicinot grupu "Carnival Youth". Tā reize mani pārsteidza un parādīja, ka ir jēga riskēt, nav vienmēr jāatstrādā iepriekšējās idejas. Krievu valodas stundās redzu, ar cik labestīgu klasi strādāju, gaisotne ir tik draudzīga, ka prieks strādāt. Protams, esmu lepna ar mūsu skolas atsaucību akcijās un labdarības pasākumos. Tur ir jābūt drosmei! Paldies mūsu meitenēm un atsaucīgajiem puisiem. Vēlos izcelt Emīlijas Kļaviņas sasniegumus akcijā "Skolas par uzvaru", kā arī prezidentes Lienes Smilgas un Līnas Jakubānes sasniegumus. Nākamajiem divpadsmitajiem noteikti būs uzdevums augsti tiekties, lai pasākumi būtu ja ne labāki, tad vismaz tikpat labi. Gribu raudāt, kad domāju par mūsu divpadsmito aiziešanu - esam trīs gadus dzīvojuši kopā draudzībā un mīlestībā. Viss, kas man sakāms, ir: "Čau, mīlie!"

Nina Firsova par divpadsmitajiem

Kurām 12. klasēm un cik ilgi mācāt angļu valodu?

No 10. klases es mācu 12.A, 12.D un 12.F, bet 11. klasē es mācīju arī 12.C.

Vai atceraties, kādi bija pirmie iespaidi, sākot mācīt šos skolēnus?

Jā, protams, vienmēr kad nāk skolēni uz 10. klasi, tu vēl nezini, kādi viņi ir, bet nu pavisam drīz var redzēt, ka viņi ļoti atšķiras. It īpaši mani pārsteidza D un F klase: viņi mācās vienā novirzienā, tomēr ir ļoti dažādi, pilnīgi pretēji. F klase ir ļoti rezervēti, disciplinēti, vispār nekad nerunā, ir ļoti cītīgi, bet D klase – viņi ir nedaudz palaidņi, patīk papļāpāt un ir vairāk atvērti, kaut gan F arī ir ļoti pozitīvi, taču tādi disciplinētāki.

Tad sanāk, ka klasēm ir "rakstura iezīmes", pēc kā tās var atšķirt?

Jā, lielākoties viņus var atšķirt pēc uzvedības, kā viņi stundā strādā. Tādi kā 12.F ir ļoti atvērti, viņi uzreiz atbild uz jautājumiem, vienmēr ir kāds viedoklis, vienmēr grib kaut ko pateikt, no citiem dažreiz jāizvelk atbildes.

Un 12.A?

Fizmati arī ir diezgan aktīvi, viņiem vienmēr ir īpatnējs viedoklis. Ja ir kāds temats, piemēram, par politiku, viņiem vienmēr ir ko teikt, vienmēr ir viedoklis, un tas ir atšķirīgs no citiem. Viņi vairāk un dziļāk paskatās uz jebkuru problēmu.

Ja klases būtu jāraksturo trīs vārdos?

12.F izceļas tāpēc, ka ir īpaši apzinīgi un ļoti, ļoti disciplinēti.

12.D palaidņi, bet arī ļoti pozitīvi un sirsnīgi, viņi atnāk un vēlas parunāties.

12.A klase arī tādi nopietni, brīžiem patīk būt bērnišķīgiem, bet tai pašā laikā viņi ir ļoti gudri un avancēti visur, ne tikai fizikā vai matemātikā, viņi visu zina un saprot.

Kas, Jūsuprāt, būtu svarīgākais, kas mūsu absolventiem no RĀVĢ jāpaņem līdzī?

Noteikti jāpaņem līdzī spēja un prasme būt neatlaidīgiem un vienmēr kaut ko darīt ar mērķi. Ja nav motivācijas, ne vienmēr varam sasniegt to, ko gribam.

Līga Gaiķe par divpadsmitajiem

12. klases beigšana ir laiks, kad galvu pilda gan domas un cerības par nākotni, gan mīlas atmiņas par pavadītajiem skolas gadiem. Intervēju mūzikas skolotāju un jauktā kora, kā arī ansambļa “Lavīze” vadītāju Līgu Gaiķi par viņas atmiņām, iespaidiem un pārdomām, kas saistīti ar 12. klašu skolēniem. Skolotāja norādīja, ka nevēlas runāt vispārināti, viņai ir svarīgi izcelt skolēnus, kas ar savu centību, sirsnību un laipnību padarījuši dienas gaišākas un radījuši lielu prieku mācīt un līdzdarboties.

Loreta Žubule ir īpašs cilvēks. Viņai ir neatkārtojami skaista balss. Viņa neatstāj vienaldzīgu nevienu klausītāju, turklāt viņa ir arī sirdsilts cilvēks, uz kuru vienmēr var paļauties. Šajā skolā viņa dzied gan meiteņu ansambli “Lavīze”, gan jauktajā korī, ir arī kora soliste un vecākā pienākumu pildītāja. Būs ļoti žēl šķirties no šādas dziedātājas, jo tādas īpašas balsis gadās ļoti reti.

Ance Prindule ir viens no organizētākajiem cilvēkiem, ko es esmu šajā skolā satikusi. Viņa nav sapņotāja, bet gan darītāja, un, ja viņa kaut ko apņemas, tad to vienmēr izdara, turklāt viņa ir ļoti stabila kora un ansambļa dziedātāja un brīnišķīgi prot vadīt kora koncertus!

Viņām abām es novēlu arī turpināt savu muzikālo karjeru!

Elza Lāce ir īpaša ar to, ka neko nedarīs tā, kā vajag, bet tā, kā grib. Bet tas viņai dzīvē tieši nāks par labu, jo viņa ir ar savu neatkārtojamo raksturu, bet Elzai es novēlu mazāk domāt par to, ko par viņu domās citi, un vairāk iet savu ceļu. Arī Elza ir dziedājusi visus trīs gadus gan ansambli “Lavīze”, gan korī.

Dāvis Lektaurs no 12.a klases mūsu skolā atnāca no Emīla Dārziņa mūzikas vidusskolas, kur iepriekš viņš bija mācījies klarnetes klasē, bet izlēma savu dzīvi nesaistīt ar mūziku, tāpēc es jo īpaši priecājos, ka viņš savu muzikālo karjeru turpina vismaz kā koris un dara to ļoti labi, un ir attīstījis savu balsi, dziedot korī, un, ja īpaši mīli palūdz, tad viņš spēlē arī mūsu skolas koncertos klarneti.

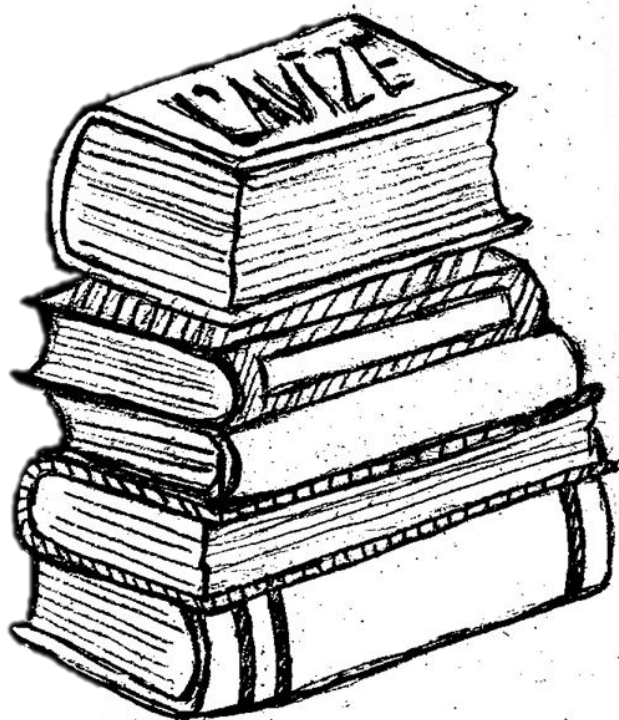
Eduards Everts Kalniņš. Arī ļoti muzikāls, apdāvināts puisis, kurš mums ir dziedājis korī, kā arī spēlējis ritmiskos pavadījumus. Arī uz viņu vienmēr var paļauties, viņš ir ļoti aizņemts cilvēks, bet atrod laiku paspēt piedalīties arī kora pasākumos.

Kopumā no visām 12. klasēm korī līdz šim brīdim dzied 24 skolēni, tas ir pietiekami liels skaits, un mums nākamgad būs liels zaudējums, jo pieaudzis cilvēks ir daudz jaudīgāks nekā nupat vidusskolā iestājies, tāpēc, kamēr jaunajai maiņai notiks šī muzikālā attīstība un jauda, kādu brīdi mums ļoti šo balsu pietrūks.

Inga Pizāne par 12.5

Skolotāja par 12.5 klasi izteicās, izmantojot citātus no viņu pašu darbiem:

“Dzeja un radošums, kā atzīst literātu klase, viņiem likusi izkāpt no racionalitātes skapja. Tā likusi viņiem saēsties krizdoles un soļot uz varavīksnes galu. Varbūt tur būs baznīca, kur izsūdzēt grēkus, varbūt tur paslēpti jaunības noslēpumi, varbūt tur kāmītis ar sirsnīgām actiņām viņiem sacīs “mosties”. Lai vai kā, bet 9 no 10 terapeitiem dzeju iesaka, ja reizēm pat literātiem tā šķiet garlaicīga, viņi tomēr meklē un atrod veidus, kā dzeju un radošumu iemīlēt. Šī klase, kā nojaušat, mani galīgi

– ĀVĢ SIENAS ČUKST –

negarlaikojā. Un, ja mums rokās ir tikai pildspalvas un papīrs un mums ir interesanti, tādi cilvēki, vai ziniet, savā dzīvē sasniegs **ĻOTI DAUDZ!**"

Agnese Puķe par divpadsmitajiem

Tikai 8 mēnešus sadarbojos ar 12. c un 12. f klasi, tāpēc, pirmkārt, esmu pateicīga par pieņemšanu, spēju sadarboties! Visspilgtāk atmiņā palicis Žetonu vakars, jo skolēni bija tik priecīgi, patiesi un pārliecināti par to, ko dara uz skatuves. Atminos, ka svētku izjūtu radīja arī Valsts svētku koncerts skolā, kurā piedalījās daudzi divpadsmitie. Ja pārdomāju ikdienu, tad iedvesmo visi brīži, kuros diskusijas par valodu, literatūru un kultūru ir dzīvas, tiešas un arī pēc tam, kad zvans aicina uz citu stundu. Domāju, ka Edvarts Virza, Albērs Kamī un Linards Tauns uz mums priecīgi noraudzījās. Vēlējumā citāts no Ingas Ābeles romāna "Klūgu mūks": "Ticēt un darīt! Un tas arī viss."

Skolotāja Zinta Šķirmante divpadsmitajiem novēl: "Lai vienmēr pasaulē būtu kaut kas, ko gribi iemācīties, ko vēlies darīt, kāda vieta, kur vēlies nonākt, cilvēks, kuru gribi satikt! Lai dzīve nekad neklūst vienmuļa!"

/Skolotājus intervēja 8.-11. klašu skolēni/

MŪSU SMU ŠOGAD PĀRSPĒJA VISUS REKORDUS!

Hei, vai jūs jau dzirdējāt? Šogad mūsu skolas SMU programma ir eksplodējusi!

31 aktīvs SMU (gan no vidusskolas, gan no pamatskolas) šogad plosījās pa Latvijas tirdziņiem un festivāliem. Domina iepirkšanās centrā mūsējie pārstāvēja RĀVĢ ar vairāk nekā 20 stendiem, bet tas vēl nav viss! Mūsu uzņēmīgie skolēni devās "reidā" pa visu Latviju – Liepāja, Talsi, Sigulda, Gulbene, Valmiera, Aizkraukle, Jelgava, Jūrmala, Ogre, Mārupe un vēl daudz kur citur – vairāk nekā 40 stendu visā Latvijā!

Un balvas? Ne saskaitīt! Vairāk nekā 35 dažādi apbalvojumi šogad ir atceļojuši uz mūsu Āgenskalna Valsti!

Lielākais WOW moments? - **BALANCEIT, RIMABOARDS, SEASPIRIT** ieraksta sev RĀVĢ vēsturē! Mūsu SMU pirmo reizi vēsturē pārstāvēja Latviju starptautiskajā festivālā "International Student Company Festival 2025"! Un ne jau tāpat vien – RIMABOARDS saņēma balvu "Best Overall Company" un balvu par labāko stendu. BALANCEIT komanda izcēlās ar savu pārdošanas prasmi, saņemot "Labākā pārdošanas komanda" titulu.

ESI LEPNS – TIE IR MŪSĒJIE!

Latvijas JAL SMU fināla žūrija savā starpā diskutēja – viņi nespēja izlemt, kura no mūsu 3 (BALANCEIT, RIMABOARDS, SEASPIRIT) finālā apstiprinātajām komandām ir pati labākā! RIMABOARDS saņēma sudraba godalgu vidusskolas grupā, bet pārējās komandas saņēma lielāko daļu sponsoru un žūrijas specbalvu.

NAV LAIKA GULĒT!

Mūsu SMU komandas nesēž, rokas klēpī salikušas. Tā vietā, lai gaidītu, kad klienti atnāks uz tirdziņiem, viņi paši dodas pie potenciālajiem klientiem – uzņēmumos, organizācijās un visur, kur vien var piedāvāt savus produktus!

Un kur nu vēl mediju zvaigznes – BALANCEIT jau parādījās ziņās - TV3 900 sekundēs (!) **SMU + ZPD + SU = NĀKOTNES FORMULA**

Skolotājas Ilona Geide un Linda Ozoliņa izdomāja īstu veiksmes formulu – savienot SMU ar zinātniski pētnieciskajiem darbiem un pēc tam ar sociālās uzņēmējdarbības projektiem. Tā nu mūsu skolēni ne tikai tirgo, bet arī pēta un analizē! Paldies visiem, kas palīdzēja sasniegt šos rezultātus – skolotājiem, vecākiem, skolas vadībai, atbalstītājiem, klasesbiedriem un brīvprātīgajiem!

RĀVĢ SMU – mēs nevis tikai mācāmies biznesu, mēs to RADĀM!

P.S. Ja vēlies izveidot savu SMU nākamgad, tas ir iespējams ne tikai uzņēmējdarbības novirziena klasēm, bet katram mūsu Āgenskalna Valsts skolēnam!

"Gen-E Latvia 2025 finālā sacentāties ar Latvijas labākajiem SMU gan prezentējot uzņēmumu, gan rādot pārdošanas prasmes un sniedzot atbildes žūrijai. Spējām apliecināt, ka mūsu uzņēmuma darbība ir bijusi veiksmīga, jo ieguvām 4 simpātiju balvas," stāsta BalanceIt komanda.

"Šī visa ir bijusi neizmērojami liela pieredze, sirreālas

sajūtas un milzīgs darbs. Gribam pateikt, ka jau zinām, ka šis darbs atmaksāsies un būs kā starta lielajai dzīvei," dalās RimaBoards komanda.

/Ilona Geide, Linda Ozoliņa/

"Page Break" starptautiskais dzejas festivāls: dzejas lasījumi

No 23. līdz 26. aprīlim Rīgā notika starptautiskais dzejas festivāls "Page Break", kurā piedalījās piecpadsmit dzejnieki no trīspadsmit pasaules valstīm - Latviju pārstāvēja trīs. Pasākuma ietvaros bija dzejas lasījumi (divus vakarus), viesošanās

Rīgas ģimnāzijās (arī mūsu!), radošās rakstīšanas nodarbības ar dzejniekiem, un noslēguma vakara dzejkoncerts. Abi dzejas lasījumi un dzejkoncerts norisinājās Splendid Palace zālēs. Ar L'avīzes biedriem piedalījāties divās radošās rakstīšanas nodarbībās, kur Marianne Larsena no Dānijas un Mihaels Augustīns no Vācijas ar mums pārrunāja dzejas nozīmi mūsu dzīvēs, pēc tam dodot dažādus uzdevumus. Atmosfēra bija ļoti patīkama un brīva, nebijām daudz dalībnieku, tāpēc bija iespēja iepazīties ar dzejniekiem tuvāk (viņi abi bija ļoti jauki).

Aizgāju arī uz abiem dzejas lasījumiem, kas notika 24. un 25. aprīlī, katrā vakarā uzstājās citi dzejnieki. Papildus izdalīja grāmatiņas par brīvu, kurās bija neliela informācija par visiem dzejniekiem, kā arī pāris viņu dzejoļi. Ar visiem iepazīstināja superīgā "Page Break" direktore Madara Gruntmane, ar ko bijām iepazinušās radošās rakstīšanas nodarbībās, un viņa (latviski) pastāstīja nelielu savu iespaidu par katru dzejnieku. Pirmajā vakarā lasīja astoņi dzejnieki: Alvinš Pans (Singapūra), Gondža Ouzmena (Turcija), Ilja Kaminskis (ASV/Ukraina), Ingmāra Balode (Latvija), Marija Sevilje Parisa (Spānija), Marianne Larsena (Dānija), Sudžata Bata (Indija/ASV/Vācija), Toms Treiberģs (Latvija). Otrajā, septiņi: Ivars Šteinberģs (Latvija), Kajo Čingonji (Anglija/Zambija), Marčīns Sendekis (Polija), Margeda Tidira (Velsa), Mihaels Augustīns (Vācija), Ramona de Hesusa (Kolumbija), Sabīne Vina (Francija).

Katrs dzejnieks savus dzejoļus lasīja tajā valodā, kurā tos rakstīja, virs viņiem uz kinoekrāna rādījās tulkojumi gan angļiski, gan latviski. Pārsteidzoši, ka lielu daļu no dzejoļiem latviski bija pārtulkojis Arvis Viguls, un man vienā brīdī bija sajūta, ka viņam vajadzēja tur blakus stāvēt un gaidīt savus pelnītos aplausus.

Izvērtējot abus vakarus, vairāk man patika otrais, jo tas bija nedaudz īsāks (pirmajā vakarā bija diezgan neērti sēdēt), bet šķiet, es jau biju norūdījusies no iepriekšējā vakara. Visvairāk atmiņā palika šādu dzejnieku priekšnesumi: Iljas Kaminska, Ivara Šteinberga, Kajo Čingonja, Margredas Tidiras, Marijas Seviljes Parisas, Ramonas de Hesusas un Sabīnes Vinas. Man nekad nav īsti patikusi dzeja angļiski, jo tā šķita pārāk tukša, bet Ilja Kaminska un Kajo Čingonja priekšnesumi mainīja manu priekšstatu. Ivars Šteinberģs bija Ivars Šteinberģs, šķiet, vairāk nav ko piebilst. Margredas Tidiras dzejā bija ļoti jūtamas brāļa zaudēšanas sāras, kas patiesi aizskāra. Marijas Seviljes Parisas un Ramonas de Hesusas lasījumi man iepatikās, jo es vēl nekad iepriekš nebiju dzirdējusi dzeju izskanām tik skaļi tik klusā zālē. (Bija ļoti iespaidīgi.) Un Sabīne Vina lasīja ļoti

maigi, tā, ka bija jāieklaušās un jāpievērš uzmanība, kamēr viņa attina savu sarullēto lapiņu, kurā bija pierakstīti dzejoļi. Vārdu sakot, uzskatu, ka visi dzejnieki bija iespaidīgi (tas nekas, ka izcēlu tikai savus favorītus), visus ir vērts iegooglet un palasīt viņu dzeju. It īpaši latviešu.

Abi lasījumu vakari norisinājās negaidīti brīvā atmosfērā, kas bija patīkams pārsteigums, jo pēc lasījumiem varēja pieiet pie dzejniekiem un aprunāties (un, manā gadījumā, protams, dabūt traki daudz autogrāfus). Pēc autogrāfu saņemšanas, sevi nosaukusi par Latvijas kultūras dievu, apmierināta gāju mājās. Vienīgais, ko nesapratu, ir kur palika solītā dzejniece Anna Hallberga no Zviedrijas, jo viņa nevienā pasākumā nepiedalījās. Labi, lai tas paliek kā mistērijas elements, dzejnieki jau ir tādi noslēpumaini.

Trešajā (pēdējā) vakarā, 26. aprīlī, notika noslēguma pasākums, dzejkoncerts. Nekur nevaru atrast, kas bija mūziķi, kas tur spēlēja, bet skanēja džezs un viņiem ļoti labi sanāca. Dzejkoncertam bija līdzīga struktūra iepriekšējo vakaru lasījumiem, tikai šoreiz nekādi pieteikumi nebija, ieraugi savu bildi uz skatuves un hops, kāp augšā un lasi (kā es iztēlojos dzejnieku sajūtas koncerta laikā), kamēr aizmugurē skan dzīvā džeza mūzika. Muzikālais pavadījums bija interesants un patīkams ausij, acij un kam vēl ne. Lielākā daļa no dzejniekiem lasīja neiesaistot mūziķus, kas man netraucēja, līdz uz skatuves uznāca Ivars Šteinbergs un bija skaidrs, ka iepriekš viss salīdzinājumā bijis diezgan monotons. Viņš, lasot dzejoļi par gleznotāju, ar otu (īstu!) pagriezās pret mūziķiem un noteiktās vietās tos it kā diriģēja/gleznoja (tajos brīžos mūzika saasinājās vai mainījās, palika skaļāka). Koncerts (un mūziķi) pēkšņi šķita daudz dzīvāks. Bet visi pārējie priekšnesumi man arī patika, koncertam bija ļoti patīkama gaisotne un varēja just, ks skatītāji kūsā no sajūsmas par dzeju un kultūru. Laikam ne es vienīgā sevi tovakar kategorizēju kā Latvijas kultūras dievu.

Kopumā visi lasījumu vakari un pasākumi bija ļoti interesanti, atmiņā paliekoši un caur šiem lasījumiem uzzināju par daudziem iepriekš nedzirdētiem pasaules dzejniekiem, par kuriem noteikti sākšu interesēties. Par to paldies Madarai Gruntmanei!

/Amēlija Patmalniece 10.5/

Intervija ar Itu Leišavnieci

Tūlīt mēs, divpadsmitie, absolvēsim ģimnāziju, un lielākā daļa no mums kļūs par studentiem. Lai studentu dzīve kļūtu interesantāka, ir iespēja to bagātināt, iestājoties kādā no akadēmiskajām studentu mūža organizācijām, tai skaitā korporācijām. Lai uzzinātu kaut ko vairāk par tām, intervēju Itu Leišavnieci, kura darbojas studenšu korporācijā “Varavīksne”.

Kas tad ir korporācija?

Studentu un studenšu korporācijas ir akadēmiskas mūžorganizācijas, kas vieno studentus un absolventus ar līdzīgu domāšanas veidu. Tās pamatā ir draudzība, cieņa, intelektuālā izaugsme un tradīciju kopšana. Korporācijā mēs ne tikai iegūstam zināšanas un dzīves prasmes, bet arī stipru atbalsta tīklu visai dzīvei. Korporācijas veido ciešu draudzības saikni starp biedriem, kopj akadēmisko un personīgo izaugsmi, kā arī uztur tradīcijas, kas veidojušās vairāk nekā simts gadu garumā.

Ar ko izceļas tieši Tava korporācija?

Es pati esmu studenšu korporācijā “Varavīksne”. Mēs izceļamies ar īpaši siltu, draudzīgu atmosfēru un aktīvu sabiedrisko dzīvi. Esam vienīgās, kas darbojas gan Rīgā, gan Jelgavā. Korporāciju dzīvē aizsākām un turpinām “Teātra festivāla” organizēšanu, kas nu jau notiek vairāk kā 20 gadus. Priekš manis “Varavīksne” simbolizē daudzveidību, spēju vienot dažādas personības zem kopīgām

idejām. “Varavīksne” ir vieta, kur augt, smieties, dalīties un būt patiesai.

Kā var iestāties korporācijā?

Pavisam vienkārši – atnāc uz viesu vakariem vai sazinies ar mums, piemēram, Instagram - @sk_varaviksne vai e-pastā! Katra semestra sākumā korporācijām notiek viesu vakari, kas pirms tam tiek izziņoti sociālajos tīklos.

Korporāciju starpā uzņemšanas priekšnosacījumi var nedaudz atšķirties, tomēr galvenais, lai esi students vai nesen absolvējis augstskolu. Ja pēc savstarpējās iepazīšanās un pozitīvas vienošanās ir vēlme pievienoties, tad oficiāli tiks uzņemts uzņemšanas ceremonijā.

Kāda ir korporāciju ikdiena?

Ikdiena sastāv no dažādiem pasākumiem – viesu un literārajiem vakariem, diskusijām, kopīgām ekskursijām, deju stundām un vienkārši forša laika pavadīšanas kopā. Ja labi grib, korporācijā var atrast, ko darīt katru

dienu. Ne visi pasākumi ir obligāti un nav tie jāapmeklē 100%, tomēr, cik daudz laiku tu ieguldīsi korporācijā, tik tā dos atpakaļ.

Kāda ir Tava pieredze, esot korporācijā? Kāpēc pati iestāties?

Mana pieredze ir ļoti bagātīga – esmu guvusi draudzības, kas pāraugušas ilgstošā uzticībā, neuzskaitāmus piedzīvojumus un pašpārliecinātību par sevi. Iestājos tikai tāpēc, ka mamma gribēja, lai to izdaru. Nebiju plānojusi palikt ilgi, bet nu jau pagājuši gandrīz 10 gadi, kopš tajā iestājos, un tagad droši varu teikt, ka “Varavīksne” man ir devusi ne tikai draudzenes, bet arī otru ģimeni. Tomēr cilvēki iestājas dažādu iemeslu dēļ, kaut

vai tik vienkārši, kādas krāsas labāk patīk, jo katrai korporācijai tās ir atšķirīgas krāsas.

Kādi ir galvenie pasākumi, ko organizē korporācijas?

Galvenie pasākumi ir tradicionālie komerši (svinīgi svētki), literārie vakari, deju stundas, viesu vakari, kopīgas talkas un vēl citi.

Kāpēc Tu ieteiktu iestāties tādā?

Kāpēc nē, ja var? Noteikti ieteiktu iestāties, ja vēlies būt daļa no iedvesmojošas kopienas, atrast uzticamus draugus, pilnveidoties personīgi un profesionāli, kā arī piedzīvot skaistas, vērtīgas tradīcijas, kas paliek sirdī uz mūžu.

/Evelīna Sekace 12.5/

colossal

Biotehnoloģiju slavas gājiens?

Par *Colossal Biosciences* pirmoreiz dzirdēju pirms dažiem gadiem, un neko vairāk par “hmm, interesanti...” neizpelnījās. Kad nesen internetā pamanīju, ka šī pati kompānija ir pasaulē atjaunojusi sen izmirušu sugu, velkot paralēles ar Juras Laikmeta Parka franšīzi, tas mani ieinteresēja, tāpēc par to vēlējos uzzināt vairāk un pastāstīt lasītājiem, iedziļinoties sasnieguma aspektos no zinātniskās un ētiskās puses.

Colossal Biosciences ir biotehnoloģiju uzņēmums, kura mērķis ir atdzīvot izmirušas sugas. 2024. gada 1. oktobrī kompānija pirmo reizi vēsturē atjaunoja izmirušu dzīvnieku – direvilku (*Aenocyon dirus*), kas izzuda pirms vairāk nekā 10 000 gadiem. *Colossal Biosciences* zinātnieki atšifrēja to genomu, pārveidoja pelēkā vilka ģenētisko kodu un, izmantojot mājas suņus kā surogātmātes, pasaulē laida 3 mazuļus: Romulu, Remu un viņu māsu Khaleesi. Tomēr daudzi zinātnieki ir skeptiski. Kāpēc?

Projektā tika izmantots 13 000 gadus sens direvilka zobs un 72 000 gadus vecs galvaskauss, kuru ģenētiskais materiāls bija nepilnīgs. No 19 000 parastā vilka ģēniem izmaiņas tika veiktas tikai 14, tāpēc tie būtībā ir pelēkie vilki, saka pētnieki.

Salīdzinājumam, ja 14 ģēni no desmitiem tūkstošu tiktu rediģēti šimpanzē, cilvēku mēs neiegūtu. Kritiku izraisījusi arī dzīvnieku āriene. Maz ticams, ka direvilki

būtu bijuši balti, tā visticamāk bijusi estētiska izvēle, nevis zinātniski pamatota rekonstrukcija. *Colossal* visdrīzāk iedvesmojusies no seriāla “Troņu spēles”, kur direvilkiem līdzīgas būtnes ir guvušas lielu popularitāti.

Daudzi pētnieki atzīmē, ka *Aenocyon dirus* nemaz nav bijis vilks. Saskaņā ar 2021. gadā veikto ģenētisko analīzi, tā vadošā autore Andžela Perri norāda, ka direvilks bija ciešāk saistīts ar Āfrikas šakāli nekā pelēko vilku un, iespējams, atgādināja milzīgu, sarkanīgu koiļotu. Tomēr Beta Šapiro, *Colossal* vadošā zinātniece, apgalvo, ka tiem un pelēkajiem vilkiem ir 99,5% DNS sakritība. Pagaidām uzņēmums gan nav publicējis šos secinājumus recenzētā žurnālā. Viens no galvenajiem argumentiem projekta realizēšanai ir ekosistēmu saglabāšana, tajās ieviešot apdraudētas un izmirušas sugas, vienlaikus *Colossal* atzīst, ka šie “direvilki” netiks introducēti savvaļā.

Kamēr uzņēmums virzās uz nākamo ambiciozo projektu – matainā mamuta atdzīvināšanu līdz 2028. gadam, daudzi biologi norāda uz riskiem: šādi projekti var novērst uzmanību un finansējumu mūsdienās apdraudētu sugu aizsardzībai, radot maldīgu priekšstatu, ka izmiršana ir labojama kļūda. Otago Universitātes ģenētiķis Niks Raulenss uzsver, ka šīs tehnoloģijas vajadzētu izmantot nevis sugu “augšāmcelšanai”, bet jau esošās bioloģiskās daudzveidības saglabāšanai.

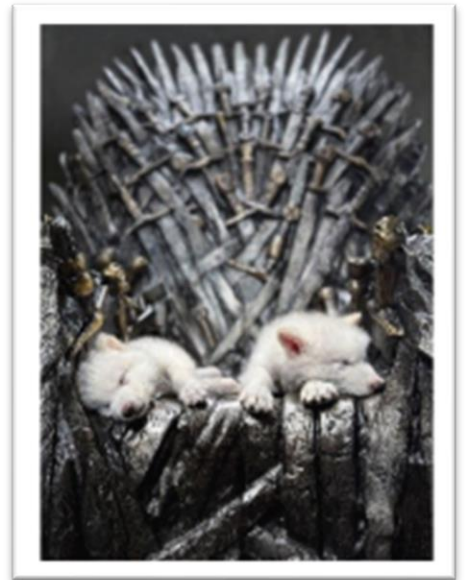
Sasniegums arī skāris ētiskus jautājumus. Ja varam, tas nenožīmē, ka mums vajadzētu – tā varētu spriest par šo sensitīvo tematu. Rodas jautājumi par šādu dzīvnieku labturību, bažas par “Dieva tēlošanu”. Turklāt spēja mainīt ģēnus paver durvis uz virkni citu pretrunīgu iespēju. Tā rada jautājumus par *designer baby* radīšanu, kur ģenētiskā modifikācija pārsniedz de-izmiršanu, uzlabojot cilvēka fiziskās un garīgās īpašības, kas, starp citu, Ķīnā jau ir noticis. Kā nekā vispilnīgākie izmirušo sugu DNS ir neandertāliešu. Šausmīgi pat iedomāties par citu cilvēkveidīgo sugu radīšanu, ja pat vienas sugas, *Homo sapiens*, starpā ir vērojams tik liels naidis, un, manuprāt, mēs tam neesam gatavi un diez vai jebkad būsim.

Lai gan nekāda atdzīvināšana *Colossal* projektā nav notikusi, process ir sniedzis lielu ieguldījumu zinātnes metožu attīstībā, piemēram, pelēkā vilka cilmes šūnas un DNS tika iegūts no asinīm, nevis dzīvnieka miesas, kas dzīvniekam nodarītu fizisku kaitējumu.

Attīstība veikta arī ģēnu inženierijas metodes uzlabošanā, vienā piegājienā veicot vairākas izmaiņas DNS (multiplex CRISPR Cas-9), lai mazinātu mehānisko stresu uz šūnu.

Colossal acīmredzami ir ļoti talantīgi speciālisti savā komandā, tomēr radītie dzīvnieki no zinātniskā skatupunkta ir transģēnu organismi, tāpat kā luminiscējošas peles, nevis īsti direvilki, nekas vairāk kā dizaineru suņi, kas radīti preses virsrakstiem, jo galu galā *Colossal Biosciences* ir privāts uzņēmums, kuram svarīga ir atpazīstamības gūšana un akciju vērtības pieaugums. Modificēto vilku izveide raisa daudzus jautājumus, uz kuriem mums vēl būs jāsniedz atbildes un tas ātri jādara, jo tikai pirms dažiem desmitiem gadu šodienas notikumi iederētos zinātniskajā fantastikā, un tas viennozīmīgi nebūs viegli.

/Renārs Sprinģis 10.2/

Recenzija "Arkādijai"

Sera Toma Stoparda lugas "Arkādija" atkal iestudējums Jaunajā Rīgas teātrī, tā pašā režisora - Alvja Hermaņa - redzējumā, sākumā šķiet biedējošs (izrāde ir gandrīz piecas stundas ilga(es gandrīz neaizgāju)), tomēr, tai beidzoties, ir cerība, ka tās nav beigas, ka vēl nav jāiet projām un jāpamet tēli vieni. Pirmo reizi A. Hermanis šo traģikomēdiju iestudēja turpat, JRT, 1998. gadā, kad pats lugas autors ieradās uz Rīgu, lai izrādi noskatītos (par šo tiek stāstīts izrādes programminā), tādēļ daļai šīs, 2024. gada, versijas skatītājiem jau bija priekšstats par to, ko sagaidīt. Šķietami šis priekšstats lika vilties, jo internetā lasāmās atsauksmes ir diezgan skarbas - "ja jau mēģina pārspēt "orģinālo" versiju, tad lai dara to kārtīgi". Bet es par iepriekšējo versiju nebiju dzirdējusi, tāpēc izrādi skatījos bez jebkādiem priekšstatiem, par to, ko sagaidīt. Un patiesi es sagaidīju es visu: vēsturi, bioloģiju, matemātiku, fiziku un literatūru, visu tik cieši savilktu kopā ar cilvēku attiecībām, ka grūti sekot līdzi. Izrādē centrālā tēma ir tēli un viss starp viņiem (laiks), tāpēc tā šķiet mūžīgi aktuāla.

Lugas struktūru veido divas paralēlas un lineāras sižeta līnijas, kas pēdējā cēlienā klājas viena otrai virsū, parādot telpas fleksibilitāti. Katrā no tām ir savi varoņi, konkrēts darbības laiks, un abām kopīga darbības vieta – lauku muiža Anglijā, kur atrodamies nama "lasāmajā telpā". Izrāde norit divos laikmetos: 1809. gada aprīlī un nosacītās mūsdienās (luga rakstīta 1993. gadā, bet "mūsdienas" izrādē joprojām attēlo kā tagadni), kad zinātnieki tai pašā mājā pēta pirms divsimt gadiem notikušo.

Arkādijā darbojas divpadsmit aktieri, kas spēlē trīspadsmit lomas (Jāzeps Hermanis spēlē divas). Šajā izrādes versijā ir arī pāris aktieru no vecās izrādes, tikai šoreiz Guna Zariņa Tomasīnes vietā ir Lēdija Krouma, Tomasīnes māte un Vilis Daudziņš jaunā zinātnieka Valentīna vietā - literatūras un seksa cienītājs Bernards Naitingeils. Gunas Zariņas Lēdija Krouma ir spēlēja izcili grotiski, bet šis pārspīlējums izrādē nešķiet pagalam iederīgs, jo visi pārējie tēli ir piezēti, plūstoši. Piebildīšu, ka skatoties izrādi, par neiederēšanos nedomāju, jo biju ievilkta Gunas Zariņas aktierspēlē. Savukārt Vilis Daudziņš nekaunīgo Bernardu attēlo perfekti, ar izteiksmīgu mīmiku parādot tēla vētraino personību.

1809. gadā mājā dzīvo (vai viesojas): jau minētā Lēdija Krouma, viņas trīspadsmit līdz sešpadsmit gadīgā meita - Evelīnas Priedes Tomasīna -, kura ir šķietami neatklāts matemātikas/fizikas ģēnijs pāri savam laikam, Tomasīnas mājskolotājs (kurš iemīlējies viņas mātē) Toma Harjo Septimuss Hodžs, Jāņa Skuteļa neveiksmīgais dzejnieks Ezra Čeiters (mājā ir arī viņa sieva, kura nekad neparādās, bet vairākas reizes tiek pieminēta kā "ielene" no Lēdijas Kroumas puses), Jevģēnija Isajeva sulainis Dželabijs, Dāvida Pētersona dārznieks Ričards Noukss, Lēdijas Kroumas brālis Ivara Krasta Kapteinis Braiss, un visbeidzot - Tomasīnes jaunākais brālis Augustus, kuru spēlē Jāzeps Hermanis. Kā tēlu es pieminētu arī Lordu Baironu, Septimusa draugu no skolas laika, uz kuru nemitīgi atsaucas, bet kurš nekad neparādās (izņemot virs krāsns projecēto viņa portretu).

Par aktierspēli izceltu arī Tomasīnes un Septimusa aktierus, jo viņu maigums pret sevis attēlotajiem varoņiem ir aizkustinošs un stipri paliek atmiņā.

Mūsdienu sižetā mājā saimnieko ratiņkrēslā ieslodzītais matemātiķis - savpatis Ritvara Logina Valentīns Kaverlijs, kurš iemīlojis Kristīnes Krūzes raksturā stingro Hannu Džārvisu, un viņa māsa - naivā, ķīķinošā Agates Kristas Hloja -, kura ieķērusies Bernardā Naitingeilā. Vēl apkārt staigā Jāzeps Hermaņa nerunājošais brālis Gass; ik pa brīdim tiek pieminēta viņu māte, kura izrādē nekad neparādās. Jāsaka, ka Agate Krista Hloju spēlēja tik labi, ka viņas (Hlojas) neciešamās ķīķināšanas laikā divas dāmas man blakus šausmās noteica: "Ak, dies!"

Visiem aktieriem bija labs kontakts ar skatītājiem, izteikta, skaidra dikcija, un, sēžot balkona otrajā rindā, nesaklausīju tikai dažus vārdus, ja tajā brīdī aktieri runāja pārāk klusi; lielākoties aktieri darbojās ļoti organiski, un vienīgā samākslotība man šķita Kristīnes Krūzes parūka.

Kristīne Jurjāne, kostīmu māksliniece, tēlus ir apgērbusi atbilstoši laikam: 1809. gada tēli ir tā laika aristokrātu paraugs, sarežģītiem matu pinumiem un gaišām kleitām, radot glītu, sakoptu koptēlu. Mūsdienu tēli, arī daļēji aristokrāti, ir gērbušies nedaudz ekscentriski, bet smalki (nu, tā, ka tu paskaties un saproti, ka tas kreklis maksāja vismaz 500 eiro). Parasti, skatoties izrādes, nepievēršu pārāk lielu uzmanību apģērbam, bet šoreiz tērpi man iekrita acīs, un tas radīja kontrastu starp abām sižeta līnijām, it īpaši pēdējā cēlienā, kad tās saplūda kopā, rādot pagātnei un tagadnei ne tikai caur tēliem, bet arī viņu ietērpiem. Kā jau minēju, vienīgais, kas man nepatika tēlu koptēlā, bija Hannas rudā parūka, kas viņai gan piestāvēja, bet izskatījās samākslota un neiederīga (beigās pie tās diemžēl pieradu).

Scenogrāfs Mārtiņš Vilkārsis, video māksliniece Insta Sipunova un gaismu mākslinieks Lauris Johansons ir labi sadarbojušies un scenogrāfija man patika. Skatuves dekorācijas nemainījās visas izrādes laikā. Tur bija galds ar krēsliem, kamīns, virs kura projektēja dažādas bildes (gleznas ar dārziem vai attiecīgajos brīžos pieminēto personu portretus), tāfele, statīvs zīmējumiem un runas tribīne, – viss kas modē 1809. gadā un tā tas ir arī mūsdienās (kas pārsteidzoši labi strādā). Projekcijas bija attēlotas arī pa visu telpu, piemēram, matemātisko fraktāļu bezgalīgās spirāles, kad par tām runāja. Skatuves iekārtojums arī sasaucās ar tērpiem, un koptēls bija veiksmīgs. Gaismas bija tiešām skaistas, un atmiņā palika rīta aina, kur ar gaismu palīdzību patiesi radās sajūta, ka piecos no rīta, saullēktā, sēdi ļoti smalkā lauku mājā.

Izrādes sākumā, beigās un starp ainām uz caurspīdīga aizkara projicējās ainas no iepriekšējā iestudējuma, kas, iespējams, ir darīts arī praktiskos nolūkos, lai skatuves telpu varētu minimāli pārkārtot vai lai aktieri varētu samainīties, bet tas šķietami nav vienīgais iemesls. Režisors ar abām izrādes versijām cenšas izdarīt to, ko ir izdarījis lugas autors (Toms Stopards) sapludinot kopā abas sižeta līnijas. Bet es neteiktu, ka Alvim Hermanim tas tiešām ir izdevies. Lugas iepriekšējā iestudējuma laikā vēl nebiju dzimusi, tāpēc par to neko nezināju un pirmajā cēlienā bija grūti uztvert, no kurienes tieši ņemti projicētie klipī un kāds tiem sakars ar šo izrādes versiju. Starpbrīdī, palasot atsauksmes, sapratu klipī jēgu, bet domāju, ka bez tiem varēja arī iztikt, jo vienīgais no klipīem, kurš šķita nepieciešams, bija fināla valsis, kur viss - sižeta līnijas, varoņi, abi iestudējumi - saplūda kopā. To arī uzskatu par lugas labāko momentu, jo melanholiskā sajūta par to, ka Tomasīne tūlīt, tūlīt, pēc valša (kurš izrādē idejiski nebeidzas) beigām sadegs, lika aizdomāties par to, cik viss ir trausls. Visi dejo, skan valsis, nolaižas priekšskars, uz tā joprojām projekcija, kurā 1998. gada versijā Valentīns (Vilis Daudziņš) aizdedzina gāzes degli, un tad tumsa. Saldsērīgā sajūta par to, ka viss ir beidzies gan pilnīgi pretēji, gan pilnīgi atbilstoši tam, kā skatītājs to gaidīja, nepamet arī pēc aplausu beigām.

Kopumā izrāde man ļoti patika (atskaitot dažas nianšes) un ieteiktu to noskatīties ikvienam, jo tā pārsteidzošā kārtā spēj aptvert visdažādākās tēmas, kas kopā veiksmīgi savijas tā, ka garās (gandrīz) piecas stundas paskrien nemanot. Tagad, dienu pēc izrādes noskatīšanās, joprojām vēlos sēdēt savā balkona otrās rindas vietā un piedzīvot to vēlreiz. Vēlu šo, savā ziņā nostalgisko, sajūtu katram nākamajam izrādes skatītājam.

/ Amēlija Patmalniece 10.5/

Izgaršo bērību!

Domājot par bērību, pirmais, kas man nāk prātā, ir ilgā lūrēšana televizorā pēc skolas stundām. Burtiski biju kā nozombēta, skatoties *Cartoon Network* vai *Nickelodeon*. Vieni no maniem mīļākajiem šoviem bija “iCarly” un “Henry Danger” (man bija tāds *crush* uz viņu), kā arī atmiņā palikusi kaut kāda jocīga multene par *Jimmy Neutron* ar patiešām interesantu animācijas izvēli. Protams, ka manas visu laiku mīļākās TV sērijas ir *My little pony* (atzīšos, ka vēl joprojām varētu tās izbaudīt), *Auniņš Šons* un *Pet shop*, par kuriem bija arī iznākušas aizraujošas spēlītes. Multene, kas mani ļoti biedēja, ir *Coraline*. Tās atmosfēra likās tik drūma un pats sižets šausminošs, jo kāpēc lai kāds savu acu vietā iešūtu pogas un tad piedāvātu to darīt citiem?!

Atceros arī, kā starpbrīžos skrēju uz skolas kiosku, kur varēja nopirkt viss kaut kādus drankīšus, bet, kad tie pazuda no plauktiem, rikšoju uz *Supernetto* (tik zemas cenas vēl nekur neesmu redzējusi!) un pirku *Roltonus* un *Yupi*, kurus, loģiski, baudīju nepagatavotus. Piemājas *Latīnā* pārdeva *Jungle pop* oriģinālajā iepakojumā, tādā trijstūrīnā (mūsdienu modernizētā versija galīgi vairs nepiesaista), un *Limo* limonādi un saldējumu, kā arī *Lata Zīlūks* limonādes, kuras izskatījās un smaržoja ķīmiskāk par skolas medmāsas kabinetu.

Biju saldumu mīle, tāpēc varēju mammai krist uz nerviem, no sākuma diedelējot un tad haotiski pūšot *Chupa chups melody pops* svilpi bez apstājas (starp citu, tā joprojām ir pieejama veikalos).

Bērnām vienmēr patīk kaut ko mīcīt, locīt, čamdīt un veidot, man arī to patika darīt, tāpēc vecāki nopirka *Play Doh* plastilīna komplektu, kurš izskatījās tik apetītlīgi, taču šausmīgi smirdēja (visticamāk man kāds sapuvis plastilīna gabals vēl kaut kur mētājas, veidojot atsevišķu ekosistēmu).

Mana nākamā aizraušanās bija rokassprādžu pišana. Es pirku mazas, krāsainas mini gumijiņas un diegus un vakaros pinu, lai nākamajā dienā dāvinātu tās visiem, kam vajag un nevajag (tagad saprotu, ka kategorijā “visiem, kam vajag” ietilpa tikai mana ome), pēc tam, kad tās izjuka, skolā sākās gumiju kari un visi, aizķerot tās aiz lineāla, nepārtraukti šaudījās.

Tad sekoja *Monster High* fāze, kad man uz dzimšanas dienu uzdāvināja Klaudijas lelli (nebiju liela leļļu fane, laikam tāpēc tagad viena viņas rokas atrodas galda atvilktnē, bet otra Getliņu poligonā), paralēli tam un es sāku skatīties *MH* sērijas *Winx*. Kā mans nākamais upuris bija tolaik populārais Fērbijis, kas izskatās pēc spalvainas olas ar ausīm (tikko sapratu, cik tas ir šausmīgs salīdzinājums!), tam bija rozā kažoks un ciāna krāsas ausis. Es ar viņu runājos un baroju caur telefonu, vārdu sakot, viss bija perfekti, līdz tā bezkaunīgā ola sāka mani modināt nakts vidū, sazin ko murminot (to varēja iedarbināt pats mazākais pīkstiens), tāpēc hmmm, kā lai šo pasaka - tam pienāca gals.

Viens no maniem pēdējiem “craze” bija *slime* un *kendama*. Skolā visstilīgākie bērni staigāja ar košākajām *kendamām* un mētāja tos gaisā šurpu turpu. Es nezinu, kāpēc, bet tā arī pati nekad to neiegādājos, lai gan plānoju. Popularitāte laikam zaudēja savu dinamiku pārāk ātri. Cita lieta ir *slime*. Es ar tiem biju tik apsēsta, ka pat izveidoju *Instagram* profilu, caur kuru pārdevu pašas darinātas ķīmiskas plūras (jā, es tos nevaru saukt par *slime*, jo tie sāka sadalīties nākamajā dienā) no šķidrās limes, putām un veļas mazgāšanas līdzekļa, un man bija vesels viens pircējs! Mamma, protams, šo aizraušanos neatbalstīja, jo tie *slime* parasti tapa viņas istabā uz grīdas...dažreiz netišām uz dīvāna...bet kam negadās, vai ne?

Tas tiešām ir iespaidīgi, cik ļoti kāds sīks krāmiņš var padarīt cilvēka bērnību tik emocijām piepildītu un aizraujošu, ka, domājot par to daudzus gadus vēlāk, uz sejas parādās nostalgisks smaids un varbūt pat dažreiz nobirst kāda asara.

/Katrīna Gavare 12.5/

Tā nav vasara, tas ir kino!

Baseins (1969) Jacques Deray

Kādreiz viens no ikoniskajiem Eiropas kino pāriem īstajā dzīvē, Romija Šnaidere un Alens Delons, atkal apvienojas uz lielā ekrāna franču psiholoģiskajā trilerī “Baseins”. Kino zvaigznes filmā atveido skaistu pāri, kuri bauda savu vasaras atvaļinājumu Azūras krastā, līdz ierodas sena paziņa (Maurice Ronet) ar savu astoņpadsmitgadīgo meitu (Džeinu Birkinu), kas izraisa seksuālu spriedzi un greizsirdību. Baseina ūdeņi izrādās daudz dziļāku intrigu pilni, nekā tirkīzzilā virsma sākotnēji liek ticēt.

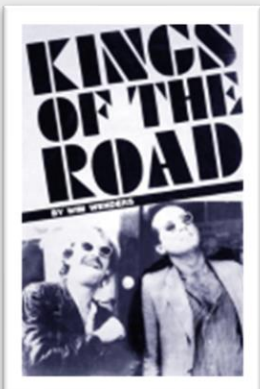
Skumju trijstūris (2020) Ruben Östlund

Kannu festivāla galvenās balvas *Palme D'or* ieguvēja filma “Skumju trijstūris” ir vēstījums par mūsdienu sabiedrības apsēstību ar statusu un naudu. Filmas centrā ir modeļu pāris, *Harris Dickinson* un *Charlbi Dean*, kuri dodas žilbinošā kruīzā. Kuģī atklājas trauslās attiecības starp sabiedrības slāņiem, stabilo un gādīgi izveidoto hierarhiju sagrauj iepriekš neparedzēti apstākļi.

Kaprīzā vasara (1968) Jiří Menzel

Izklaidejošais stāsts ir par trīs draugiem, kuru mierīgā un laiskā vasara beidzas, kad ierodas cirka mākslinieks ar savu skaisto asistenti. Vizuāli filma ir ļoti meditiatīva, tā sastāv no saulainiem un siltiem kadriem, un ir viena no čehu jaunā viļņa jaukākajām filmām.

Ceļa karaļi (1976) Wim Wenders

Filma ir divu vīriešu kopīgs ceļojums pa pamestām Vācijas pilsētām, kopīgi cenšoties aizbēgt no pagātnes. Ceļa biedri satiekas, kad filmu prožektoru remontētājs izglābj depresijā ieslīguša psihologa dzīvi, kurš ar savu *Volkswagen* auto ir iebraucis upē. Filma ir *Wim Wenders* mīlas vēstule kino, kurā atklājas vīriešu draudzība un kara sagrautas valsts realitāte.

/Katrīna Vālodze 11.5/

Seriālu ieteikumi

Tā kā šis ir nostalgiskais izdevums, tad ir tikai loģiski, ka arī ieteiktie seriāli rada šo sajūtu.

"Buffy the Vampire Slayer" (1997-2003)

Iedomājies vidusskolas dzīvi, kur tev jācīnās ne tikai ar kontroldarbiem, bet arī ar vampīriem. "Bafija pret vampīriem" ir spriedzes pilns un asprātīgs seriāls par pusaudzi, kuras slepenais liktenis ir sargāt pasauli no pārdabiskiem spēkiem. Bafija nav viena – viņai līdzās ir draugi, kas pārvērš cīņu pret dēmoniņiem par komandas darbu. Seriāls apvieno šausmas, humoru, draudzību un romantiku.

"Dawson's Creek" (1998-2003)

"Dousona līcis" ir seriāls par draudzību, mīlestību un pieaugšanu. Četri pusaudži no dažādām vidēm mēģina izprast sevi un viens otru, iepazīstot dzīves realitāti ar visiem tās izaicinājumiem. No klusām naktīm, skatoties filmas uz jumta, līdz svarīgiem lēmumiem par nākotni - mazā un gleznainā pilsētiņā kļūst par vietu, kur viss mainās. Seriāls ir ideāla izvēle, ja meklē emocionāli bagātu un prasmīgi uzrakstītu stāstu, kur katrs var atrast daļiņu no sevis.

"Freaks and Geeks" (1999-2000)

Šī ir amerikāņu pusaudžu komēdijdrāma, kurā notikumi risinās 1980.-1981. gadā kādā Detroitas piepilsētas vidusskolā. Galvenā varone Lindsija mēģina pievienoties dumpinieckajiem pusaudžiem, tajā pašā laikā viņas jaunākais brālis Sems un viņa draugi, kuri ietilpst citā skolas sabiedrības grupā, cenšas iekļauties skolas sociālajā hierarhijā. Seriāls godīgi un asprātīgi atklāj pusaudžu dzīves sarežģītību, iekšējos konfliktus un pieaugšanas grūtības. Lai gan atcelts pēc pirmās sezonas, šis seriāls tiek saukts par vienu no visu laiku labākajiem televīzijas šoviem.

"The O.C." (2003-2007)

Amerikāņu pusaudžu dramatisks seriāls "O.C." ir par Raienu - talantīgu, taču problemātisku jauniņu, kuru adoptē bagātā Koenu ģimene. Kopā ar savu jaunieģu brāli Setu viņš cenšas iekļauties viņam nepazīstamajā greznajā sabiedrībā. Seriāls pievēršas atšķirīgu kultūru konfliktam, apvieno melodramu ar komēdiju un apskata tā laika aktuālās tēmas.

/Ance Grīvane 12.5/

Pasākumi vasarai

Jūrmalas kūrorta svētki

31. maijā Majoros notiks krāšņie Jūrmalas Kūrorta svētki, kas iezīmē vasaras sākumu Baltijas lielākajā kūrortpilsētā. Visas dienas garumā notiks dažādi koncerti, tirdziņi, izklaides un aktivitātes, bet vakara noslēgumā - skaists koncerts jūras krastā. Svētkos pieejamās aktivitātes ir piemērotas ikviena gaumei. Jau iepriekšējos gados uz svinību noslēguma koncerta skatuves ir kāpuši tādi mūziķi kā Marija Naumova, grupas "Labvēlīgais tips" un "Citi zēni". Atzīmē šo datumu savā kalendārā un seko līdz informācijai par pasākuma norisi internetā, piemēram, *Facebook*!

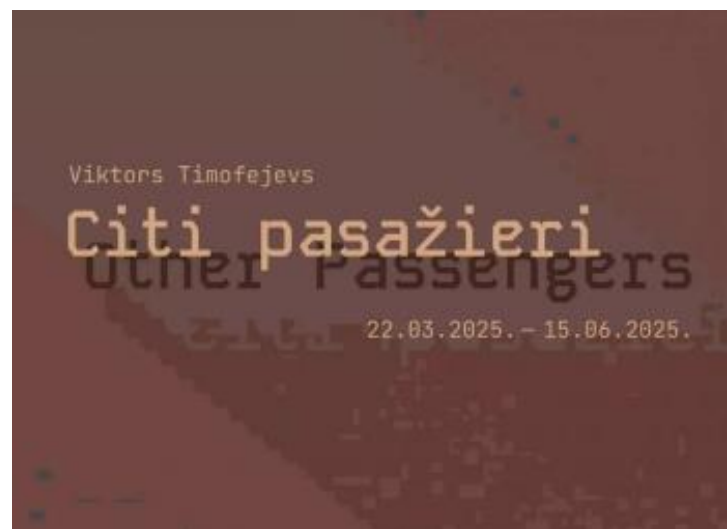
Lielais koncerts

Vēl viens ievērojams pasākums 31. maijā būs Lielais koncerts Mežaparka Lielajā estrādē, kas jau ceturto reizi atklās vasaru un tās koncertu sezonu. Uz lielās skatuves kāps un visu mežu pieskandinās populārākās latviešu mūzikas zvaigznes, pārstāvēt dažādus mūzikas žanrus. Jau atklāta daļa no mūziķiem: "Eolika", "Astro'n'out", Tautumeitas, mākslinieki Žoržs Sikсна, Zigfrīds Muktupāvels, Patrisha, Finķis, Andris Keišs, koris "Maska" un Lielā Koncerta Bigbends diriģenta Jāņa Ivuškāna vadībā. Pāris gadu laikā šis koncerts ir guvis

lielu popularitāti un kļuvis par vienu no vērienīgākajiem vasaras koncertiem Latvijā. Biļešu cenas variē no 45 līdz pat 120 eiro. Izmanto iespēju izbaudīt estrādes dzīvīgumu pirms lielajiem XIII Latvijas Skolu jaunatnes dziesmu un deju svētkiem, iegādājies biļetes pirms nav par vēlu! (vairāk informācijas par pasākumu un biļešu cenām meklē www.lielaiskoncerts.lv)

Viktors Timofejevs "Citi pasažieri"

Līdz 15. jūnijam Latvijas Nacionālajā mākslas muzejā ir iespējams apmeklēt Viktora Timofejeva personālizstādi "Citi pasažieri." Tā ir līdz šim apjomīgākā Ņujorkā dzīvojošā latviešu mākslinieka V. Timofejeva izstāde, kas pēta citādību, identitātes dalījumu un robežas starp saprotamo un neizskaidrojamo. Izstāde apvieno jaunākos gleznojumus, zīmējumus, video darbus un īpaši radītu skaņas instalāciju, scenogrāfiski veidojot pieredzi par divu pretēju realitāšu līdzaspastāvēšanu. Ekspozīcijas apmeklēšanai skolēna biļete maksā 3,50 eiro, bet pieaugušajam - 7 eiro.

Festivāls "Ogle"

Ikvienam ir nepieciešams parūpēties ne tikai par savu fizisko, bet arī mentālo veselību. Vasaras vidū, kad prātu sāk mākt skumjas domas, tā vietā, lai cīnītos vienatnē, vari doties uz festivālu "Ogle" Tallinas ielas kvartālā. Divas dienas, 11. un 12. jūlijā, būs veltītas uzmanības pievēršanai cilvēka labbūtībai, iedvesmai, pozitīvas enerģijas uzņemšanai, kā arī filozofējot par dzīves jēgu. Festivālā varēsi apmeklēt atklātas diskusijas un lekcijas ar ekspertiem, dažādas radošās darbnīcas, 1 pret 1 konsultācijas ar psihologu un terapeitu. Kā katru gadu, arī šī gada festivālā pret ziedojumu tetovēšanas stacijā būs iespējams iegūt tetovējumu. "Ogle" ir radījis drošu un

atvērtu vidi, ļaujot apmeklētājiem justies brīviem, būt starp cilvēkiem, kuri saprot, ka viss ne vienmēr ir labi, un justies ērti, lūgt palīdzību, ja tas ir nepieciešams. Lai gan festivāla organizatori labprāt pieņem ziedojumus, tiek uzsvērts, ka "mentālā veselība nav luksuss", tāpēc ieeja festivālā ir bez maksas.

Veidenfests

Par godu Eduardam Veidenbaumam nosauktais un veltītais mūzikas un mākslas festivāls "Veidenfests" arī šogad notiks augustā dzejnieka mājās "Kalāči". Jau trešo gadu pēc kārtas dzejnieka memoriālā muzeja ikdienā mierīgās pļavas pārtaps par audeklu, ko aizpildīs katrs apmeklētājs. Festivāls kalpo kā retrīts no ierastās drūzmas un ļauj atsvaidzināt dvēseli, baudot dabas klātbūtni un izmēģinot neparastās aktivitātes. Arī par mūzikas pavadījumu ir padomāts. Šī gada festivālā uzstāsies vairāki mūziķi, kā Keitija Bārbale, folkmūzikas grupa "Juuk" un Ievas Akurateres, Melisas Deboras Kaškuras un Justīnes Kulakovas trio. Par literatūras klātbūtni parūpēsies Krista Anna Belševica, Inga Pizāne, Inga Gaile un citi sabiedrībā zināmi dzejnieki. Festivālu apmeklēt var jebkurš, neatkarīgi no "dzej" mīlestības stipruma" vai vecuma. Pasākuma ieejas biļešu cena variē no 10 līdz 20 eiro. Bērniem līdz 7 gadu vecumam ir bezmaksas ieeja. (vairāk informācijas par pasākumu un biļešu iegādi festivāla sociālajos tīklos)

/Ance Grīvane 12.5/

Man taču ir divas rokas. Tās paredzētas kaut kā darīšanai, kaut kā satveršanai, kādai jēgpilnai nodarbei. Pēkšņi es nesaprotu, kā cilvēkam iespējams pavadīt brīvo laiku, man aizmirsies jebkāds veids, kā nodarbināt sevi. Tupu nu jau SAVĀ divstāvu gultā kā vista uz laktas un tieši tikpat tramīgi kā kluksste arī grozu galvu. Katra skaņa, katra attālā trauku šķindoņa no virtuves puses pāri gaitenim, kas rodas, meitenēm izkrāmējot savas mīlākās biezmalu kafijas krūzes no līdzpaņemtajām somām, rada manī nedaudz tramīguma. Es nesaprotu, kā var tik daudz kas notikt, reizē nenotikt. Šejieniešiem tā ir norma, tā ir ikdiena. Jūtos mazliet kā autlenderis, kas ieradies svešā teritorijā.

Pirms mirkļa man tika ierādīts mans galds, kam diemžēl ir tāds nesaremontējams slīpums. Vismaz tā man to pasniedza istabas biedrenes, jo “ne jau tas viens komandants-vīrietis, kurš par dežūrām brīdina desmit minūtes iepriekš, tagad ņems un meklēs” kaut kādu vīriešu remontdarbu kastēs atrodamu verķi, ar ko nostiprināt manu “iedzīves virsmu”. Nāksies iemācīties pareizā leņķī uz galda novietot acu tušu un visu citu, kam ir kaut nedaudz redzama tendence uz slīdēšanu man klēpī. Vispār te ir diezgan daudz, pie kā piekasīties. Es nebūt nesaku, ka viss būtu to kundzīšu atbildība, kuras sēž stāvu zemāk pie televizora un e-klasē baksta visus mūsu plusus un minusus desmitos vakarā. Nē, arvien vairāk es sāku saprast, ka šis kopmītņu dzīvesstils vairāk ir par veidu, kā uztvert pasauli – ja mēs esam daudz īsākas par skapi, kur nu vēl gadījumā, ja uz tā savietoti antresoli, tad nav svarīgi – slaucīta tā skapjaugša vai nē. Ne kāds redzēs, ne ko. Vienkārši jāļauj lietām būt. “Kas? – vai ta’ putekļiem nedrīkst ļaut dzīvot?” Tas būtu kaut kas tāds, ko varētu pateikt Māra. Viņa to pateiktu ar ļoti dziļurbjošu skatienu, kas liecinātu vai nu par vēlmi nogalināt, vai vajadzību noglāstīt.

Vēl sāku saprast, ka šeit klusums vakaros ir visai reta parādība. Bet man patīk, tās ir patīkamas pārmaiņas pēc vides, kurā man potenciāli varēja būt tikai viena sarunu biedrene. Mana mamma. Vienmēr kritu viņai uz nerviem ar savu vervelēšanu par to, cik daudz man ir jādara vai par to, cik ļoti lēcas pa dienu acis nospiedušas. Es, protams, saņēmu pretī atbalstošas frāzes “ak, nabags tu mans” vai “varbūt dari tā/šitā”, dažreiz “mmm...” ar intonāciju, kas nomierina vairāk par jebkuru vārdos izteiktu mierinājumu. Tādā ziņā... Ak, man jau pietrūkst mājas. Te es taču esmu iemesta, nezinot ne, kā strādā virtuves dežūru plāns, ne, kā pietiekami veiklā veidā norāpties no gultas otrā stāva. Mājās cilvēks var ikvienā privatizētajā kaktā nostāties un justies pārliecināts, ka tur viņš netiks traucēts, bet ja tiks – tie būs cilvēki, kas ar viņu pilnīgi dabīgā un normālā veidā var uzsākt sarunu par tikko izmazgāto veļu un to vilnas džemperu, kas materiāla dēļ vēl gaida savu kārtu. Par jebko. Bet es nezinu, kā tas strādā šeit. Pagaidām es jūtos, kā staigājot pa ledu – it kā viss zem manis kuru katru brīdi var saplīst. Nekas no šī nav mans. Man te nekas nepieder, arī tas tālākajā stūrī, viszemāk esošais plauktiņš virtuvē, kuru man Jana un Lelde atbrīvēja, nepieder man. Te kaktu ir daudz. Cilvēku arī diezgan. Pārsvarā jau meitenes. Bet tik dīvaini – visas pārvietošanas ar lielajām austiņām uz galvas. Visur – gaitenī, virtuvē, dušas telpās viņas izrāda ļoti minimālas dzīvības pazīmes. Te cilvēki laikam tiešām iedzīvojas un tad kļūst par visai monotoniem tipāžiem, kas spēj izturēt arī svešu cilvēku klātbūtni ar gandrīz nekādu izteiksmi, kas liecinātu, ka telpā atrodas vairāk par vienu cilvēku. Visas, kas ar austiņām, man nu jau šķiet tādas, kas ar sarkani kliecīgu lūpukrāsu uz pieres būtu uzrakstījušas “nerunā ar mani”. Sarunāts, nerunāšu. Mazliet baisi, jo es viņas tādas redzu, tomēr tad, esot mūsu istabā, var dzirdēt, kā no tālākās istabas atskan kāds spurdziens. Jāsaka gan, ka skaļās kļāšas vai smiekli no citām istabām ir reta lieta, no mūsu - ... bail pat iedomāties, ko citas padomās. Mēs ļoti skaļi uzvedamies, kā man šķiet. Man te ir pirmā diena, bet es jau sāku saprast, ka istabas biedrenes būs jauns

elements manā dzīvē. Kaut kas neticams, es iepazīšu jaunus cilvēkus, kas mani dien' no dienas redzēs pidžamā un bez kosmētikas. Priecīgu, dusmīgu un bēdīgu. Apslimušu un salokotiem matiem. Nāksies iemācīties atvērties cilvēkiem. Te meiteņu ir daudz. Mani izbrīna, cik viegli manas istabas biedres spēj uzsākt dialogu ar ikvienu no mūsu stāva. Viņas acīmredzot nebaida fakts, ka austiņas šeit būtu tulkojamas kā vairoga simbols. Varbūt man tā vienkārši šķiet, jo esmu jauniņa. Ko gan es zinu...?

Ir pagājušas tikai divas stundas, bet man jau ir bijušas pāris patīkamas vārdu apmaiņas ar savas istabas meitenēm. Visi trauki sakārtoti pa plauktiem, mazliet vēl neizprotama šobrīdējā loģistika. "Gan viss nonāks vietās, kur tam visērtāk būt," es sevi mierinu. Man ticis iedalīts arī viens no sešiem drēbju skapjiem. Atvilktnē mazliet ķeras. Nekas, arī mājās dažām tie mazie ritentiņi mēdz "nomukt" no sliedītēm. Sāku apjaust, kas man trūkst... Mazliet par maz drēbju pakaramo, un galda lampas, kā izrādās, skolas inventārā vai nu vienkārši nav vai netiek kopmītnēm piešķirtas aiz to kundzīšu bailēm, ka, vidusskolai sākoties, cilvēks joprojām nebūtu spējīgs parūpēties par vada nepārgriešanu vai tamlīdzīgi. Prasās arī kādu pildspalvu turētāju. Ai, paņemšu nākamajā nedēļas nogalē vai atradīšu kādu ananāsu bundžu. Šķiet, ka šeit plauktiņi varētu ļoti veiksmīgi līdzināties mani, kas manā istabā "īstajās" mājās, - tādi apkrāmēti ar visu, visās šķirbās pa kādai biļetei, kartītei, ballīšu aprocei, uzlīmei, kas vēl nav paspējusi atrast savu ceļu līdz memorīboksam. Te arī tā būs. Gan jau es iedzīvošos, gan blakus esošais plaukts sāks kļūt par daļu no mana pieraduma, par daļu no manas agrāk pierastās, it kā ieprogrammētās, rutīniskās kustību secības rītos un vakaros.

Mēs visas aizskrienam uz virtuvi pēc dakšiņām, istabas vidū uz knapi kustošiem ritentiņiem tiek izstumts naktsskapītis. Katra paņem savu konferenču zālēm paredzēto krēslu (manam sēdēšanai domātā virsma ļodzās vienā galā nost, slīd un traucē man, ja padīdos, savukārt Janas krēslam uz atzveltnes ir tāds milzīgs, vecs, neizmazgājams pleķis). Lielās, ar putukrējumu pārbagātās tortes kaste tiek atvērta. Šādi prieki te esot tikai tad, kad svin dzimšanas dienas un pārējās samet naudu vai kad depozīts, kas pāris mēnešus haotiski krāts kādā no sešiem brīvajiem skapjiem, beidzot tiek aizvests uz nodošanas punktu, iegūstot ne mazāk kā četrus eiro lielu budžetu.

"Tāds čills vispār. Thank god mums nav nekādi baigie darbi uz rītdienu," dzīvelīgā atvieglotumā ar torti aiz vaiga saka Lelde.

"Girlie, pagaidi nedēļas beigās, gan jau atkal sabliezīs mums pilnu grafiku, tad redzēsim, ko tu teiksi," Māra saka ar izteiksmīgi paceltām uzacīm, neatraujot acis no tējas maisiņa, kuru viņa prātīgi ar karotes palīdzību aiznes līdz atkritumiem.

"Nu jā, bet izbaudām, kamēr varam. Šodien var vēl laicīgi aiziet gulēt," Jana savās treniņbiksēs un siltajās zeķēs pastaipās paceltām rokām un tajās sakrampētu dakšiņu.

"Eu, bet kā jums ar gulētiešanu? Esat vairāk pūces vai cīruļi? Jo es gulēt eju visai vēlu, bet, nu, es, protams, klusi uzvedīšos, ja vajadzēs," es nedaudz bailīga jautāju, cerot, ka manas naksnīgās mūzikas klausīšanās (austiņās, gan jāpiebilst), diagonālās obligātās literatūras lasīšanas pie naktslampiņas un pusnakts ekskursijas līdz ledusskapim apkārtējiem nesagādās ciešanas. Māra un Lelde iesmejoties atmet ar roku, Jana mani pārliecina, ka viņas miegs ir ciešs un ka Lelde, lai gan agri iet gulēt, spēj visai labi savu pirmā stāva gultu padarīt par gaismas necaurīdīgu būceni, kas no visām pusēm ieskaus pledos. Pati sev piekodu, ka augšā gan rāpšos pēc iespējas prātīgāk, jo šo dažu stundu laikā esmu paspējusi ievērot, ka gultas trepes nepatīkami iečīkstas no spiediena. Būs man tajā otrajā stāvā arī jāspēj iemigt šovakar, nezinu, vai un kā izdosies, taču skats pa logu, kurš pastiepijas pat virs manas guļamvietas līmeņa, liekas pieņemams. No trešā stāva loga

paveras skaistas laternas ar nedaudz spocīgiem koku zariem, kurus samīļo biezais janvāra sniegs visā savā krāšņumā... Tikai loģiski, ka āra tumsā laternu radītā gaisma tiek vēl vairāk sareizināta un nonāk arī pie mums. Un aizkaru nav, jā. Atsprāgst durvis. Pa tām ienāk Celmiņa.

“Vai die’, meitenes! Kūka, ja? Kas par svētkiem? Jauno gadu svinam?” viņa skaļā balsī saka, droši iebrienot istabā kā sniega kupenā.

“Mēs pasvinam, jo Laima ievācās,” kā, runājot ar mammu, atbild viņai Māra. Mazliet korpulentā kundze aktīvi groza galvu uz visām debespusēm, it kā kaut ko meklētu. Un atrod arī.

“Nu kas šis tāds ir?! Ārprāts! Vai tad jums neteica, ka pirms brīvlaika jau istabām bija jābūt izsūkņētām? Nē, tās ir šausmas, kas te darās!” viņa sāk cilāt somas, kas pie radiatora vēl nav līdz galam kādai no mums izkrāmētas, lai labāk redzētu šķirbu starp sienu un lielo skapi. “Te tač’ arī krājas, nu, paskat, paskat, kas par putekļiem! A jūs paņemat putekļsūcēju, ātri, fiksi nodarīsi...” viņa turpina staigāt pa istabu, pieliecas pakasīt grīdu (cerībā, ka tas pleķis, kurš tur droši vien ir jau no linoleja ieklāšanas brīža, ir kaut kas nost-dabūjams).

“Ā, nu tur mēs tā bišku tikai patīrījām, grūti aizsniegt. Bet vispār, nu mums nebija laika, nu mēs... kamēr visu sakrāmējām, gribas arī atpūsties...” gari velkot pēdējos patskaņus, saka Māra. Sāku noprast, ka šī nav pirmā reize, kad raisījušās šāda veida diskusijas. Te putekļi ir otršķirīgi. Es ar smieklīgu bērna prieku un interesi vēroju šo komunikāciju. Piedomāju, lai smaidā neatkaras žoklis vai nenoskan mans skaļais smiekls par visu šo komisko attieksmi.

“Tu būsi ideāla sieva, ģeniāla māte, Māriņ,” tikko atgriezusies no gaitenā un ritinot vaļā dzeltenā putekļsūcēja vadu, saka Celmiņa.

Kamēr viņa neskatās uz mūsu pusi, mēs, vēderus un mutes turēdamas, kā mēmajā kino smejamies par sievietes naivo apziņu, ka viņa spētu mūs šādā veidā pārmācīt. Jo smieklīgāku šo visu padara tas, ka viņa arī ieslēdz to ierīci un turpina darboties, skaidro, ko un kā vajadzētu tagad tīrīt. Nepaieš ne trīs minūtes, un viņa liek noprast, ka beidzot būtu mūsu kārta te kaut ko pasūkņēt.

“Pašām būs patīkamāk, vai ne, Māra?” tāda smaidīga un ar pārliecību, it kā tikko būtu iesākusi revolūciju, Celmiņa aiziet otrpus mūsu “galdam”, kas ir neērti zemā līmenī, lai jebcik pieklājīgi spētu ēst torti bez šķīvīšiem. Visu šīs scēnas laiku esam teju statiski nosēdējušas (izņemot smieklu turošos žestus), izrādot iniciatīvu, kas pielīdzināma nullei. Te tā laikam var. Mājās mamma sen jau būtu uz sabrukuma robežas. Man patīk. Šis IR revolucionāri. Te var ēst torti bez šķīvja, uz rakstāmgalda atstāt visu bez jebkādas sistemātiskas kārtības. Kad Celmiņa mūs jau labu brīdi atpakaļ atstājusi un tortei noskrabināta dižā trešdaļa, Māra aiziet pie skapja, apmet apkārt sev violetīgu lakatu un uzvelk lielu ādas jaku.

“Lelde, nāksi vismaz līdzī? Vari tāpat kā pagājušo reizi... es tev nelikšu, bet nu... Ja tu gribēsi, man beidzot būs kompānija, ar ko vakaros iet,” Māra, to teikdama, atrod somā lūpukrāsu un pieiet pie spoguļa atsvaidzināt krāsas intensitāti. Lelde negribīgi tomēr piekrīt, un es ar Janu sakārtojam mēbeles pa vietām, aizejam uz virtuvi nomazgāt dakšas.

Vēlāk ieeju dušā, iztīru zobus un sakrāmēju pirmdienas skolas somu. Kopmītņu ūdens pat šķiet tīri pieņemams, un soma veiksmīgi ielien pie galda kājām. Uzlieku modinātāju uz pulksten septiņiem. Nereāli. Pusotras stundas ekonomija ir tas, kas ar mani šobrīd notiek. Nervu ekonomija. Naudas ekonomija pat varētu teikt, ja aizmirst, cik nesamērīgi dārga ir dzīvošana šeit ar kvalitāti, ko raksturo atplīsušas tapetes, rokturu trūkums pāris atvilktnēm, veļasmašīnu šausmu stāsti un bēdīgi mazais ledusskapis, ko mums nu jau četratā nāksies dalīt. Tas, ko es vēl

nezinu, kā ekonomiski savākt, ir mana apziņa. Ai. Tagad es esmu te. Un šis mazliet ir pieturpunkts uz visiem laikiem. Es vairs nekad dzīvē pirmo reizi nepārvāksos. Šī bija tā diena. Šī bija tā diena, kad mamma ar mitru acs malu man iedeva atvadu buču. Kaut kas simbolisks tai visā ir – dzīve kā filma.

Trepes tomēr iečikstas, es ieritinos svaigi saklātajā gultasveļā. Mēģināšu aizmigt. Tad šādi tas ir – pārvākties uz pieaugošo cilvēku zemi.

/Katrīna Dišlere 12.5/

Ogu meža slepkavība

Pasakā izmantoti Rēzeknes apvidvārdi: vabaļa - vabole, putelīte - pudele, kačs - kaķis, nabašņiks - mironis, cicņīks - krūsturis, šelma - viltnieks, kurmuļš - kurmis

Detektīvei Birutai Vabaļai kārtējo vakaru nepietika kapeikas vēl vienai putelītei nektāra, kad pēkšņi ieskanējās zvans caur čiekuru līniju: "Halo, tu mani dzirdi? Tā, Biruta, te policijas virsnieks Ingmārs Pūce, es te tev zvanu svarīgās darīšanās. Es zinu, ka tu jau kādu laiku, kopš Circenis tevi pameta, esi pagrimusi zemākā līmenī, bet ir pienācis laiks tev savākties. Ir notikusi slepkavība, un Kārlis Kačs ir atradis nabašņiku, savu vienīgo darbinieku, Ogu meža pašā nostūrī. Tiekamies pēc 3 minūtēm tur, es tev iedošu ibumetinu."

Biruta Vabaļa, saprotot, ka nebūs labi, piecēlās kājās, pastreipuloja, nevarēdama atrast cicņiku, nopūtās un izlīda no lapas apakšas, ko sauca par pajumti.

Pie Ogu meža nostūra viņu sagaidīja baiss skats, turklāt viņa nabašņiku uzreiz atpazīna - abi kopā bija iebaudījuši pilīti par daudz nektāra neskaitāmas reizes, un nakts vienmēr beigušās ar kopīgu likšanos gultā. Tagad Eriks Kurmuļš nožņaugts gulēja uz zemes, aklajām acīm blenžot priedēs.

Ingmārs Pūce lēnām piecāpoja: "Kāds šelma būšot šo nomušījis ar cicņiku, pretīgi. Lai viņam tur, debesu alās, vieglāk rokas. Labi, miers ar viņu, iedzer ibumetinu, galva būs skaidrāka. Dodu tev 45 minūtes atrisināt šo slepkavību vai likšu Kārlim tevi ielikt kroga aizliegto apmeklētāju sarakstā, tā tā lieta neturpināsies!" Šo pasakot, Ingmārs Pūce pacēlās spārnos un Biruta Vabaļa devās pie Kurmuļa, pieņemot svarīgu lēmumu. "Es neļaušu Ingmāram tā izrīkoties. Kopš Circenis aizlidoja, krogs ir mana dvēseles vieta, kur ir mani vienīgie draugi! Bez viņiem un nektāra es nebūtu tā pati spēcīgā Vabaļa, kas esmu tagad!" viņa nodomāja, grīlodamies tipinot pie nabašņika. Beidzot nonākusi pie Kurmuļa, Biruta pieliecās, lai apskatītu liķi tuvāk, ar prieku izsaukdamās: "Aii, man arī bija tāds cicņīks, ar kuru nogalināja Eriku! Cik smieklīga sagadīšanās!"

Tagad jau zāles Birutas grūto galvu bija nedaudz atspirdzinājušas, tāpēc, pieliecoties uz savām sešām kājām tuvāk, viņa saskatīja pēdu nospiedumus! Ap Kurmuļa liķi (viņš gulēja svaigi uzartā zemes kalniņā) Vabaļa saskaitīja veselus sešus pēdu nospiedumus... Šo visu pierakstījusi ar sēņu tinti uz zāles stiebra, Vabaļa steidzās uz savu dvēseles vietu - krogu "Kaķītis Miglā", lai iztaujātu Kārli Kaču, kurš liķi atrada.

Nonākot pie "Kaķīša Miglā", Biruta jau jutās kā mājās! Braši iesojodama iekšā, viņa devās pie bārmeņa Kārļa, kurš viņu uzlūkoja ar ierasti nešpetno skatienu, sakot: "Nu, ko, Birutiņ, ar vakardienu nepietika?"

Vabaļa, jau pieradusi pie Kača izmēģīgajiem komentāriem, tikai nopūtās un ieveda viņu privātākā telpā, kur to sāka iztaujāt, kad bārmenis ieņaudējās: "Tu redzi, Vabaļa, ir radusies tāda interesanta situācija. Iztēlojies, ir kāds neciešams kukainis, kurš katru vakaru nāk uz tavu bāru, piedzeras bez jēgas, iztērē visus tavus nektāra krājumus un tad liekas gultā ar tavu vienīgo darbinieku. Tad tev, protams, sāk rasties kādas stipras emocijas, tāpēc, kad kādu vakaru šis kukainis jau atkal ir nodzēris pēdējās kapeikas, tu izlem sekot tam uz mājām. Tad pēkšņi blakus kukainim uzrodas tavs vienīgais darbinieks un izklausās, ka starp abiem ir sākusies kāda ķilda, kad neciešamais

kukainis pēkšņi norauj savu cicņiku, kaut ko bļauts par citu slieku vai ko tur un tad metas tavu darbinieku žņaut! A ko tādām Kačam no malas iesākt? Nu ja, šelmu caur “iZīles” telefonu nofilmēt!”

Birutai nebija, ko teikt. Kā viņa visu bija tik nežēlīgi sajaukusi un aizmirsusi? Pirms viņa paspēja iestarpināt kaut vārdu, Kārlis turpināja:

“Tagad es tev piedāvāju divus variantus: es nopludinu Ingmāram video, tevi apcietina un esi uz mūžu aiz restēm VAI es klusēju, lieta paliek neatrisināta, un tu tinies no mana bāra uz mūžu un beidz man bojāt biznesu. Kā būs?”

Biruta apdomājās. Ko iesākt? Nekad vairs nebaudīt nektāra pili, bet dzīvot brīvībā? Smags lēmums. Tomēr, pat, ja vēl nedaudz sareibusi no aizvakardienas, viņa veica svarīgu izvēli un teica: “Labi. Tu tikai nevienam nesaki, ja? Es te vairs nenākšu.” Kačs pamāja ar galvu, paspieda Birutai roku un devās atpakaļ pie letes. Vabaļa, apstulbusi par radušos situāciju, posās prom, pa ceļam palūdzot pēdējo nektāra glāzīti. Kačs tikai smīnot aizgriezta galvu.

Biruta devās, kur viņas kājas viņu nesa: pie Kurmuļa līķa atvadīties un paņemt atpakaļ savu krūšturi. Nekas cits Birutai nebija palicis: mēbeles mājās iekļātas, mīļotais nogalināts, no kroga izmesta. Bija pienācis laiks pamest Ogu mežu.

Kur detektīve Biruta Vabaļa nonāca vēlāk, to zina tikai retais. Vēlāk uz taciņas varēja saskatīt sešus pēdu nospiedumus virzienā uz Daktera Vāvera rehabilitācijas kliniku.

/ Amēlija Patmalniece&Co (Līva Vilaua, Amēlija Virsnīte, Justīne Skutele, Emīlija Sniedze) 10.5/
iedvesmojoties no 12.5 klases radošās rakstīšanas lasījumiem”

dzirde akla, redze kurla

es gribu pērkona negaisu
tā lai zemei uzmetas zosāda
un kukaiņi iet ciemos

zibenī kā bezdibenī
viss pazūd

/kadiķis/

es gribu lai nodreb visiem pamati
bet lai svaigi kļūst
lai cilvēce sinhroni ievēl elpu un pasaka
paldies

lai sievietēm nobirst kosmētika
un vīriešu neīstie smieklī pazūd
es gribu lai vairs nav mārketinga
noziedzības
krimināllietu
restu un smiešanās par
lai nav egoisma
narcisisma
un nepacietības
alkatības
mantkārības
lepnuma

es gribu pērkona negaisu
jo zibenī citi nedzird

Starpceļš

Kādā sapnī - Paradīzē
Vēss oktobra gaiss.
Tukšums.

Nav jāpāršķeļ ribas
Ar pildspalvu,
Lai elpotu.

Vīrietis uz balkona
Ar dūmiem mutuļo
Atmiņas par iekšām
Uz asfalta.

Mīlestības garie, melnie mati
Plīvo rokmūzikas straume.
Apziņa aizmigurējajā mašīnas sēdekli
Skatās ārā pa logu.
Paradīze. Es vairs nemirstu.

/Miermīlības vēstnesis/

If I'm feeling hurt
I might eat some dirt
To settle in the back
Of my spacious stomach

If I'm crying for hours
I might eat seeds of flowers
To settle in the back
Of my spacious stomach

If I'm feeling weak
Some water I might drink
To flow down in the back
Of my spacious stomach

If I want to shout
The seeds have started to sprout
To grow all around in the back
Of my spacious stomach

If I want to lay in bed
The guts have felt caress of flower heads
To reach the slightest ray of sun
In the back of my stomach they all had spun

If I only want to smile
I wait for a single butterfly
I open my mouth and maybe some wider
For it to fly in and reach at least one flower

If I want to feel happy
I wait until it's sunny
And wait when in the daylight sky
There are a bunch of butterflies

If I want to feel love
I wait to attract them all
I close my mouth slowly
And have butterflies in the back of my stomach

/Ance Grīvane 12.5/

Izspēlētā partija

"Dzīvot savā ritmā," viņš teica. "Sniegties pēc pilnības," viņš teica. "Kas ir viņš, un kas ir pilnība?!" Cigoriņš savai kafijas krūzei jautāja, tomēr saņēma rūgtu un padzisušu klusuma brīdi prasīto atbilžu vietā. Uz galda noliktais greipfrūts nokaitināja ar savu perfekto apaļumu un greipfrūtīgo krāsu, tāpēc tika izmantots kā bumba un nervu pikas sienā trieciens.

Istabā tagad bija jauna glezna, un pats autors gaidīja kādu, lai to parādītu, bet sen jau tas "kāds" nozīmēja neko, pilnīgi neko. Pelēka tumsa bija Cigoriņa gaismā, auksta flīze bija vissiltākais, kvēlākais apskāviens. Durvju eņģu čīkstēšana gan bija kaitinoša, tomēr ieelļot tās nevarēja, jo tas sabojātu to sākuma funkciju – katru rītu atļaut uz sevi sabļaut, jo kaitina, nu kaitina tā idēšana par neko!

Cigoriņš bija pieradis dzīvot neapmierinātā un vēsā ledusskapja augšējā plauktā ar nelielu, nezināmas izcelsmes oranžu pleķi, kas pielipis pie tā virsmas un atbaida vērotāju. Tā jutās Cigoriņš arī par sevi – atbaidošs ar pleķi uz pieres. Varbūt eņģes čīkst šausmās no viņa, sajūtot tik tukšu dvēseli, tik saltu dvašu kā šīs personas nopūtu pēc kafijas malka. Patiešām biedējoša pieredze, kas iespiežas atmiņā uz visu mūžu, tāpat arī Cigoriņa lielā rēta, kas pārklāja abas acis. Rēta paņēma visu dzīvo un iesmērēja visu, ko nevēlējās pati, izveidojot modeli dzīvam mironim.

Kafija sakalta no tik ilgas domāšanas, tāpēc Cigoriņš atkal nopūtās pēc pēdējā malka un pazuda savos sapņos par "kādu". Kad viņš sapņoja, viss apgriezās otrādāk – pelēko gaismu nomainīja sveces sārtā uguns, aukstās flīzes kļuva par vilnas paklāju, kas smaržoja pēc siltuma. Sapnis. Jā, diemžēl tikai sapnis. Cigoriņš aizvēra savas acis un centās sapņot ar frāzi: "Cerams, ka šoreiz palikšu tur!" Viņa vēlēšanās piepildījās, un viņš bija spējīgs palikt tur. Bet tieši kur? Viņš pats to nezināja, gribēja tikt prom, bēgt no sevis, tomēr nāca sev līdzī, vilkās kā parādu kvīts. Tāpēc sapņot vairs nebija vēlmes, jo no īstā bieda netika vaļā. "Kā lai sevi pazaudēju? Kā lai sevi atrodu no jauna?" Viņš bieži uzdeva šādus jautājumus, bet saprata, ka atkal sev. Atkal un atkal paliek viņš un neviens cits. Kā spēt būt un nebūt vienlaikus? Kā iemānīt paralēles krustoties?

Pulkstenis uz sienas blakus jaunajai gleznai atgādināja par naktsmiera tuvošanos, tomēr Cigoriņa dzīves ritms neklausījās pulksteņa zīmju valodā, bet gan skrēja vai bremzēja nopakaļ. Patīkami bija, ja kāda muša to apciemoja, pacienājās ar maizes drupačām un notīrīja kājeles blakus tām. Cigoriņš apskauda jebko, kas nebija viņš pats. Dīvaini, bet viņam patika tā dzīvot, jo nezināja, kā tad vēl. Gulēt kājām gaisā viņš nemācēja – apskauda sikspārņus. Lidot viņš nemācēja – apskauda putnus, ka tie var. Visu vēlējās apskaust. Tomēr vienu gan viņš neapskauda. "Kādu" viņš neapskauda.

Šis "kāds" sēdēja un spēlēja šaha partiju ar viņu katru vakaru. Vienmēr veica tādus pašus gājienus kā viņš, skatījās acīs katru reizi, kad Cigoriņš pacēla galvu, lai paskatītos pretinieka mīmikā. Dīvains tas "kāds" bija. Nopurināties šī "kāda" skatiens iepretim lika. Cigoriņš šo "kādu" satika katru dienu – viņš staigāja tam pakaļ un dedzināja pakausi tuneli līdz pat starpsmadzenēm. Vērotājs un pētnieks – tas bija šī "kāda" amats.

Vienu vakaru šaha partija bija tik laba, ka Cigoriņš vēlējās paspiest roku pretiniekam. Tomēr tas viņam deva pretī savu, un tās atdūrās, nevis satikās. Šis bija tilta gals. Smagums un lāsta plaisa. Pēc tam bija plaisa. Drīzāk plaisas. Un sārti pleķu traipi uz Cigoriņa rokas. Visu laiku Cigoriņš šo "kādu" pazina. Pat murgojot par siltumu, viņš tur bija. Viņš. Jā, tas bija viņš, un spoguļa lauskās – vairāki viņi. "Atkal es un tikai es. Kur būs gals? Bet jauns sākums man?" Cigoriņa vārdi atskanēja

– EIFORIJAS SĪRUPĀ –

sienās tikpat skaļi kā eņģes iepriekš. Netiek viņš galā, jo atstāts savā vaļā. Jūk un brūk, veļas un gul, smejas un mūk.

Bet, ja šis "kāds" ir viņš, tad kas ir pats? Šī dvēsele ir pazaudēta četrās sienās, vienā galdā un krēslā, pulkstenī, gleznā un vēl spoguļi lauztā. Sameklēt kaut ko, ja nezini, ko meklēt, ir prasmīga neziniša amats. Cigoriņš ir prasmīgs klients tam – pazaudēt un jautāt sev: "Ko nu darīt un ar ko spēlēt man?".

/Eilija Brīvule 10.5/

Aleksandrs Čaks

Kur saldējums kūst un kiosks tukšs

Kur vilciens nepiestāj un teātris kluss

Tur Čaks ar savu dzeju dus

Bet caur dzeju viņu vēl var just

Kur mati neaug un ābeles nezied

Kur asfalts izjucis un cilvēki neiet

Tur Čaks vēl dzejo par savu zēnību

Un lūdz Rakstnieku savienības svētību

Kur ielu spuldzes nespīd un dzērāji nedzer

Kur sievas kurvjus nenes un kaķi peles neķer

Tur Čaks savu dzeju vairs rakstīt nevar

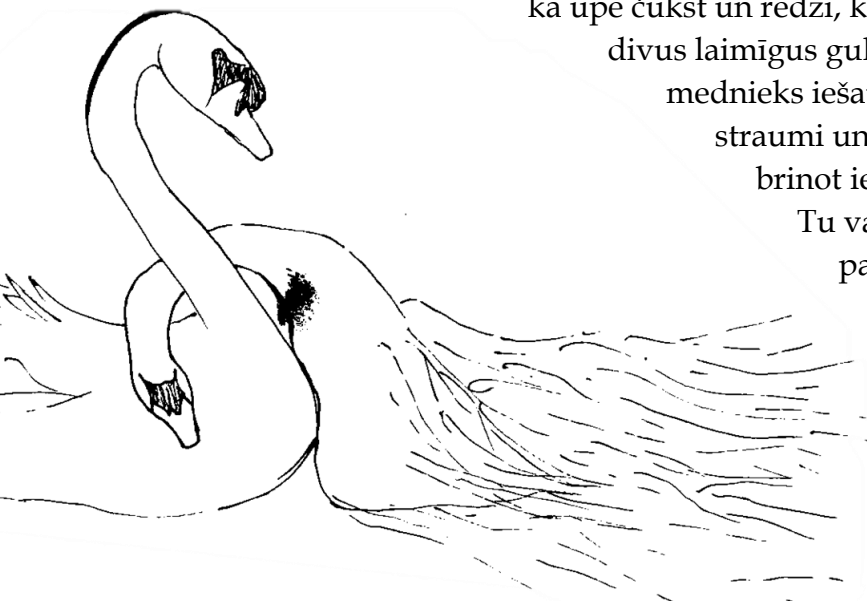
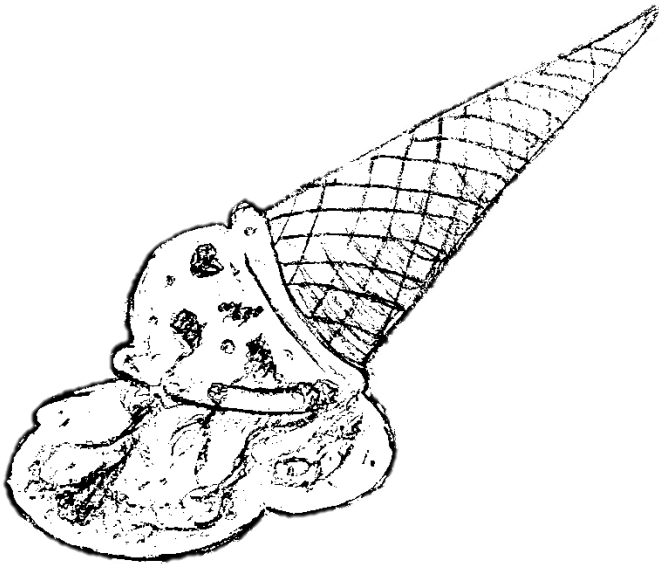
Jo Svētais ormanis busa durvis vaļā never

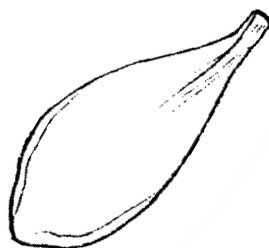
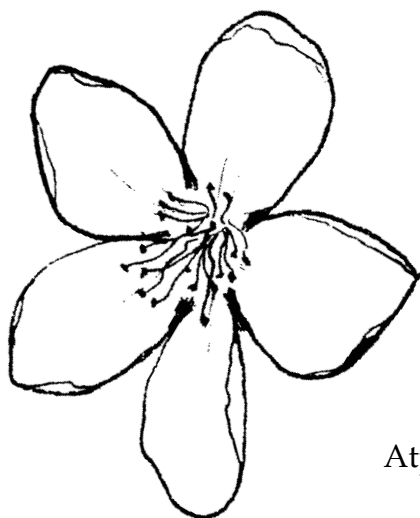
PaVasaris

Tu ej pa bruģi un skaiti akmeņus, kurus būtu varējis aizspert, bet vairs jau nav tas vecums. Acis ir aizmiglotas pilsētas dūmos, kurus ik pa brīdim iztrenkā smeldzīgs putenis, tāds, ka uz sejas paliek sarkani plankumi. Tu pārnāc mājās un sieva prasa, kur pie velna Tu biji. Bet Tu nezini, jo pa ceļam redzēji tikai samītos iežus un svaigas, tikko no mākoņiem izlēkušas, sniegpārslas. Sieva Tev atkal neiecietīgi glāsta seju, vēl nežēlīgāk nekā sals, bet Stambulas konvencija diemžēl tevi nevar pasargāt, tāpēc Tu sēdi tik nevarīgi un nolemtīgi, tik vienaldzīgi un tai pašā laikā brīnumu gaidoši. Brīnums tomēr ierodas, reiz gadā gan. Bet Tu spēji pasmaidīt un beidzot pacel savas ledainās acis. Tevi sauc tikko uzplaukušās lapas, un vītols ar zariem māj uz savu pusi. Tu dzirdi,

kā upe čukst un redzi, kā saule apžilbina horizontu. Tu ieraugi divus laimīgus gulbjus, kuri dejo valsi mierā un satiecībā, taču mednieks iešauj vienam kaklā, un tas apvienojas ar straumi un veido vienu Visumu. Tu dodies viņu glābt, brīnot iekšā ūdenī, bet upe tevi apskauj tik cieši, ka Tu vairs nespēj tai pretoties. Beigās Tu izglāb pats sevi, jo saplūsti kopā ar dabu, ar mūžību un laiku.

/Katrīna Gavare 12.5/

Zieds

Atplaukstu es kā zieds
Ieraugot sauli
Bet ir nakts
Tikai viņas acis spīd

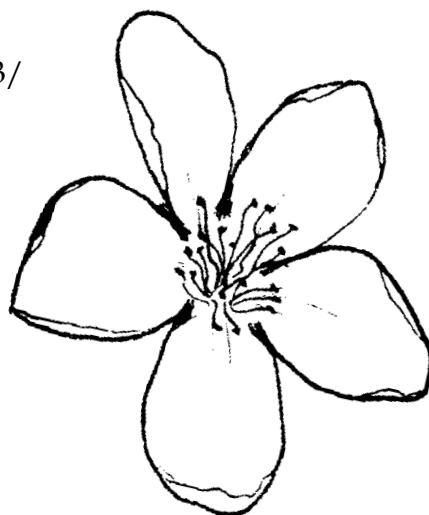
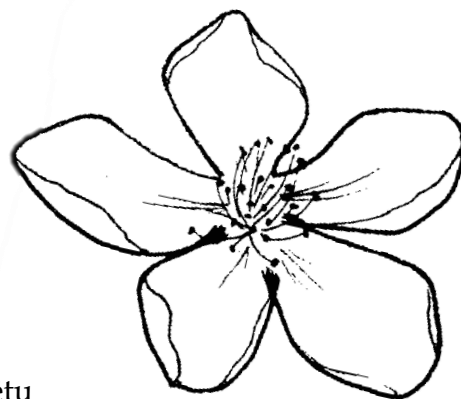
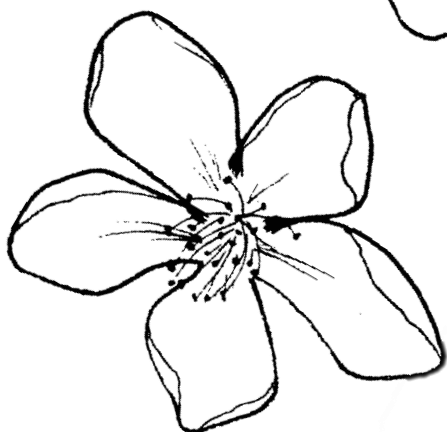
Izgaismo manu mūžīgo pasauli
Apžilbinot līdz nāvei
Mēģinu es nomierināties
Bet uzkarstu es

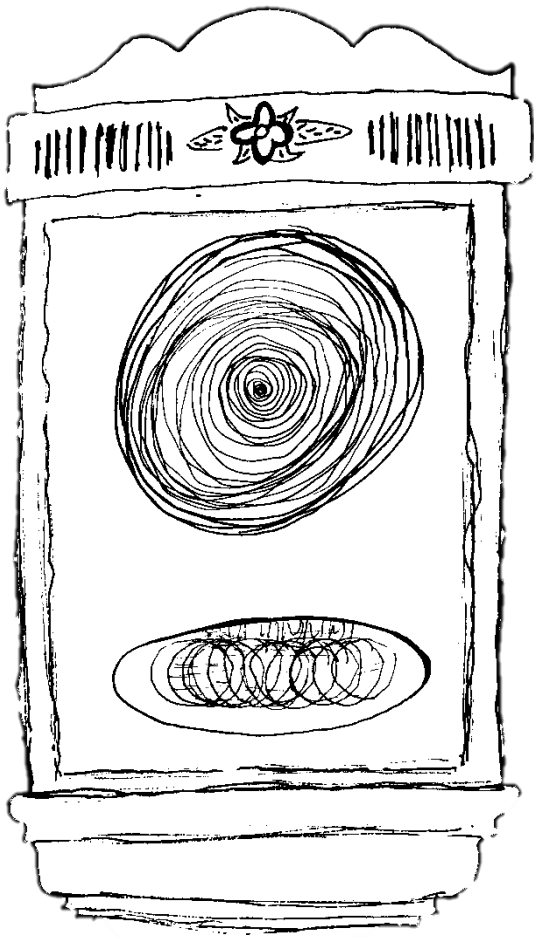
Tumši dūmi pārņem manu prātu
Smoku es, smok mani hloropasti
Mazie dzīvības devēji
Sāk viņa tos aizvietot

Jūtu sevi
Bezgalīgu tukšumu
Jo diena ir atnākusi
Mēģinu dzīt to prom

Kam tas interesē
Mēģinu es saprast
Kam tik daudz saules vajadzētu
Aizmirsis esmu sevi

/Roberts Dainis Ābols 10.3/

00:00

Dienas skrien kā brāzmainie vēji
Skola sukā manus matus
Nevaru piecelties
Vai atrast mazo skrūvēti pulksteni

Desmit pāri pieciem
Ceļos, veļos, bet palieku uz vietas
Šķiet, ka laiks ir apstājies
Taču pazaudēju to jau sen

Dienas skrien kā brāzmainie vēji
Šodien skola atkal līdz trijiem
Vai es visu paspēju?
Un ko darīt tālāk?

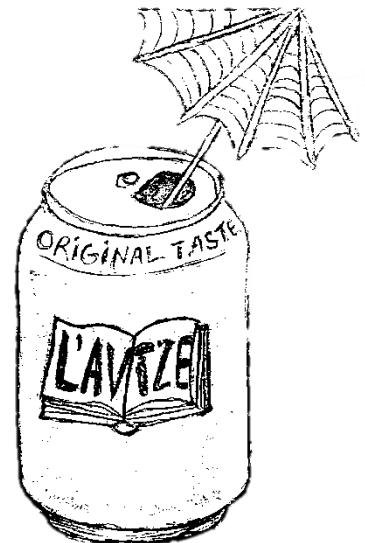
Nevaru piecelties
Kājas mani nepanes
Atslēgas izkrita uz šosejas
Un mamma tām brauc pakal

es tevi iztēlojos tieši tādu -
brīvu necaurīdīgu un skanīgu,
malkojot sodu vasarā baigā
ar mūsu vaigu vaigā,

“dzīve tāda” skan pie auss,
un likteņa ironija atpakaļ sauc.

gaidās

tā sirsnība ko izjūtu bez mitas
nelīdzinās troksnim ārā
troksnim tai šķūnī aizmirstajā
es slepkavoju tās domas un slīcināti krizdobes pienā
sienā vienā
kā mazs kāmitis skrienu uz rinķi
un sapņoju par to jaunību
kurā varavīksne lēkāja pēc patikas
un rudeni apkārt izmētāja
bet neesmu jau tik vārga
to radošumu sirdī vēl jūtu
kā arbūza sēklu tai kaktā
mierīgā taču vienlaikus arī rūgtā
apgaismībā

nav vairs smilšu pulkstenī jau gadsimtu
jaunas neuzburt, bet nespēju to sašķaidīt
pat bez funkcionalitātes šķiet par dārgu
gribas ar ilgām acīs pasargāt un uzraudzīt to
jau pirms krietna laika kad vēl puse smilšu tur piezagās bīstamā mazuma piegarša klāt
tā sākās mēles aizmugurē kā rūgtums zemapziņā, aizceļoja ar skābumu uz abām mēles malām,
līdz kā saldsāļa karameles garša mēles galā izgausa kopā ar smalkajām smiltīm
visi jau zina, ka mikroskopiskajiem akmentiņiem jānonāk pulksteņa otrajā pusē, bet
šoreiz tie vienkārši bija izgausuši nevienam pat nepamirkšķinot

Garšīgi vārdi
to izskaņā
Notis savā izteiksmē
burtiskas
Nedz vārdi spēj stāstus kā
skaņdarbus veidot
Nedz notis prot skaņdarbus kā
stāstus rakstīt
Savrupinājumi līdzinās smaržīgajai maizes
pīnei
Pasāžas, kas smaržo kā karstvīns

Nekas nerodas tādā vienkāršotā virpulī

Puķu savrupinājumi novīst
Maizes bizes sapele
Rikšojošie pasāžu zirgi pazaudē pakavus
Salauž kājas un pašas
Pasāžas smird kā vecas olas

Pantmērs, taksmērs,
Lasīšanas ātrums un temps
Polifonija visās tās izpausmēs
Visus vieno, visus šķir

neviens nepadodas
slazdiem un trikiem tikai
grimst dziļāk
cilvēces instinktīvajos
viduvējības akačos

-` ✂

kur palika jumts?
un kur aizlidoja saplīsušais logs?
te tik vēsi, mikli, tumši
es jutos kā krupis šeit glumjš
krasais vējš veido smadzeņu kokteili
krata galvaskausu pielejot savu auksto,
izkusušo ledu no
apses koka
mati plīvo solot aizlidot projām atstājot
man pliku galvu
debesis tik pelēkas ar mākoņiem atvasinātas
pazaudējot saules saknes

jādreib, jādrebinās
debesis no pazemes jau neatšķirsi
lai ko tur teiktu par neizprotamajām spējām
kas piemīt ikkatram
rociņa aukstā un īsā maģiski neizstiepsies
sasilstot

vēja šalkoņa manā būdā
nav sienu un gultas
tikai viena vienīga
pussapuvusi zīme ar uzrakstu
“progres.”

/ Aija Karlsona-Arklone 12.5/

Kurš skolotājs tu esi?

(12. klašu audzinātāju versija)

Atbildi uz jautājumiem, saskaiti punktus un uzzini, kurš skolotājs tu esi!

(A – 1; B – 2; C – 3; D – 4; E – 5; F – 6)

1. Kā tu pavadītu savas brīvdienas?

- a. Atpūšoties ar ģimeni
- b. Dārzā vai ceļojot pa pasauli
- c. Dabā
- d. Braucot uz laukiem
- e. Ceļojot vai adot
- f. Labos laika apstākļos ārā, bet sliktos - spēlējot datorspēles

2. Ja tu būtu dzīvnieks, kāds dzīvnieks tu būtu?

- a. Zaķis
- b. Kaķis
- c. Suns
- d. Delfīns
- e. Panda

3. Kāda ir tava mīļākā vieta Latvijā?

- a. Mārupe
- b. Visur, kur ir mani mīļie cilvēki
- c. Latgale
- d. Jēkabpils
- e. Saldus
- f. Sigulda

4. Kādi ir tavi mīļākie mācību priekšmeti?

- a. Latviešu valoda, literatūra un matemātika
- b. Vācu valoda, bioloģija un latviešu valoda
- c. Matemātika
- d. Matemātika un angļu valoda
- e. Anatomija

5. Kuru dziesmu tu klausītos, lai aizdomātos par pagātņi un justos nostalgiski?

- a. Apvedceļš "Zemenes".
- b. Olga Rajecka un Varis Vētra "Tu esi skaista visos niekos un sīkumos".
- c. Prāta Vētra "Rudens".
- d. Metallica "Nothing else matters".
- e. Prāta Vētra "Lidmašīnas".
- f. Jebko no Blink 182.

6. Kāds ir tavs mīļākais "Kāruma" sierīņš?

- a. Aveņu.
- b. Klasiskais.
- c. Neesi "Kāruma" sierīņu mīlotājs.
- d. Citrona.
- e. Melleņu.
- f. Kokosa.

7. Kāda ir tava mīļākā filma vai seriāls?

- a. Vinnijs Pūks un viņa draugi.
- b. Jebkurš kriminālseriāls līdz 40 minūtēm.
- c. Cilvēka bērns.
- d. The Bridges of Madison County.
- e. Emīlija.
- f. Šreks, bet obligāti dublēts latviešu valodā.

/Elza Bērziņa 12.4/

Tu esi Agija Celma, ja saņēmi 7 - 11 punktus.

Tu esi Dina Lazdovska, ja saņēmi 12 - 17 punktus.

Tu esi Antonija Aispure, ja saņēmi 18 - 23 punktus.

Tu esi Inga Harmsone, ja saņēmi 24 - 29 punktus.

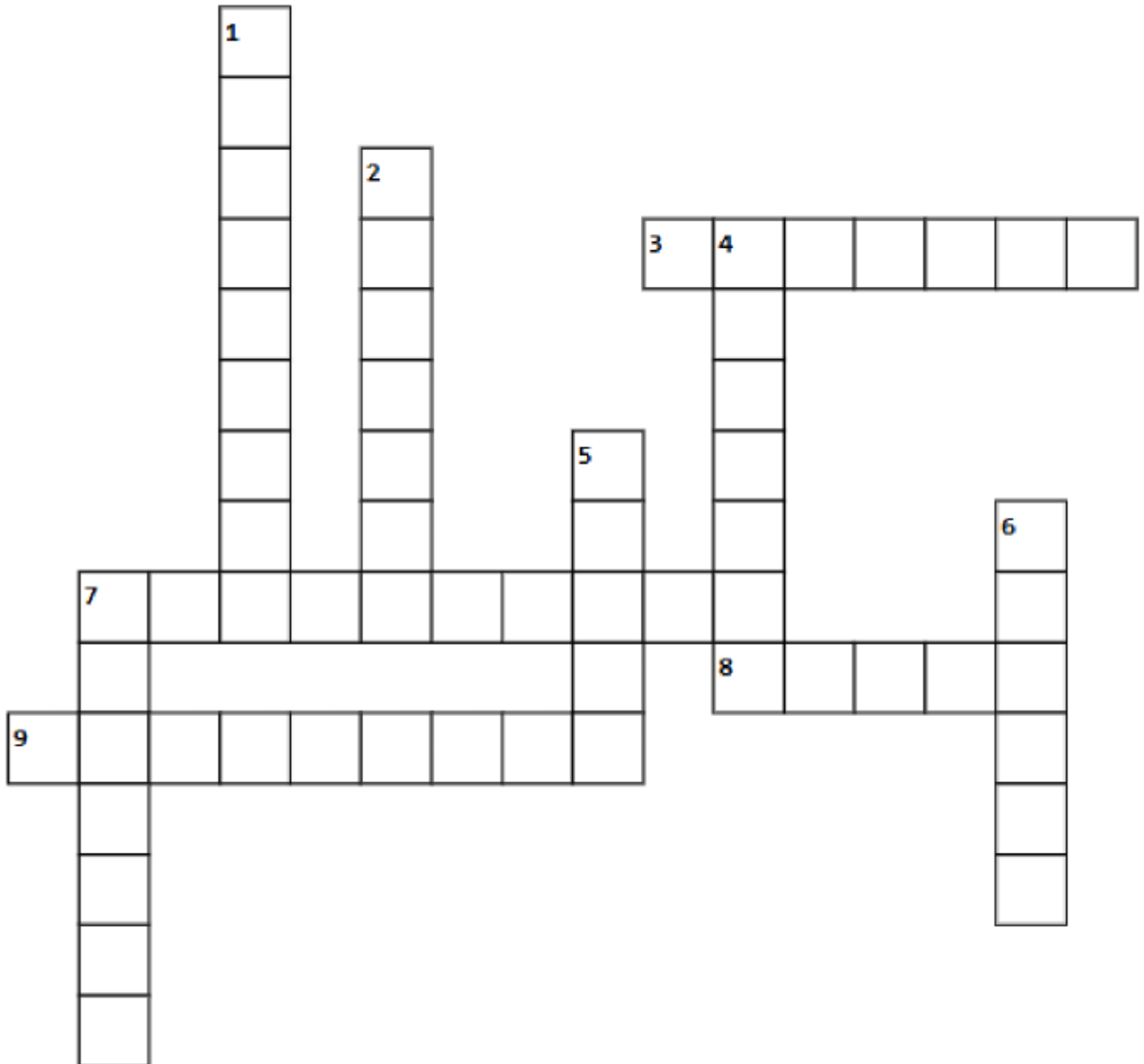

Tu esi Ina Rudzutaka, ja saņēmi 30 - 35 punktus.

Tu esi Ilze Veinberga-Indriķe, ja saņēmi 36 - 40 punktus.

KRUSTVĀRDU MĪKLAS

Horizontāli

3. Tas, ko nekad nevar atkārtot.
7. Ilgas pēc kā pagājušā, parasti idealizēta; vēlēšanās atgriezties, parasti idealizētā pagātnē.
8. Vide, kur aug gan zināšanas, gan cilvēks pats.
9. Cilvēks, kurš māca, vada un iedvesmo citus apgūt zināšanas, prasmes vai vērtības.

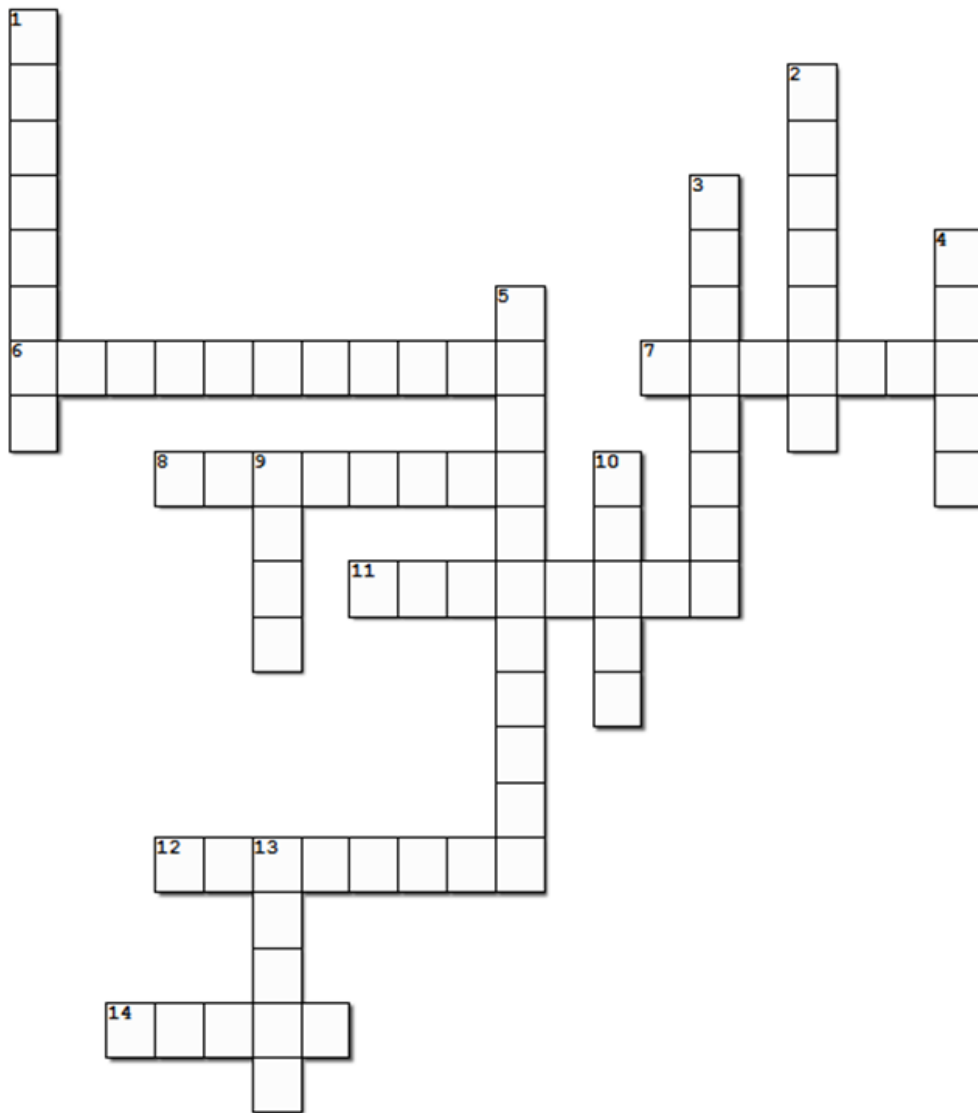
Vertikāli

1. Svinīgs pasākums, kurā atzīmē izglītības iestādes absolvēšanu un tiek pasniegti diplomi.
2. Kas beidzas, sasniedzot pilngadību?
4. Cilvēka apziņā saglabāti konkrēti pagātnes priekšstati, iespaidi, pārdzīvojumi.
5. Resurss, kas neko nemaksā, bet ir nenovērtējams.
6. Cilvēki, ar ko saista draudzība.
7. Laika posms, kas vēl nav noticis, bet vēl tikai būs.

/Vadims Trifanovs 12.1/

– PUSDIENU STARPBRĪDIS –

KRUSTVĀRDU MĪKLAS

Horizontāli

- 6. Valsts, kurā nofilmēja lielāko daļu „Gredzena pavēlnieka” filmu.
- 7. Nāves grēku daudzums kristietībā.
- 8. Tāds, kas ir ļoti iedomīgs, izturas augstprātīgi, parasti bez pamata.
- 11. Zināma Žorža Siksna dziesma.
- 12. Planēta ar visīsāko rotācijas laiku ap asi Saules sistēmā.
- 14. Latvijas Tautas Frontes (LTF) vadītājs - Dainis ...

Vertikāli

- 1. Visapdzīvotākā valsts Balkānos.
- 2. Slavens filozofs, kam pieder frāze: „Domāju, tātad esmu” - Renē ...
- 3. Sinonīms vārdam „maiznīca”.
- 4. Metāls, no kura ražo lodes.
- 5. Ierīce, kas reģistrē un mēra Zemes garozas svārstības.
- 9. Sena, beramu vielu tilpuma mērvienība.
- 10. Grieķu alfabēta pēdējais burts.
- 13. Klase, pie kuras pieder Eirāzijas pupuķis

/Kārlis Kopštāls 10. 2/

NONOGRAMMA

Nonogramma ir loģiska spēle, kurā jāaizpilda rūtiņas, lai atklātu attēlu. Spēles laukums ir kvadrāts, kas sadalīts mazākos kvadrātos. Katrā rindā un kolonnā ir skaitļi, kas norāda, cik daudz aizpildītu rūtiņu ir jābūt rindā vai kolonnā. Lai atrisinātu mīklu, jāizmanto loģika, lai noteiktu, kuras rūtiņas ir jāaizpilda un kuras jāatstāj tukšas. Kad visas rūtiņas ir pareizi aizpildītas, parādās attēls. Nonogramma ir laba spēle, lai trenētu loģisko domāšanu un pacietību.

					2	1		1	2	3	2	1		1	2				
			3	3	7		9	11	11	11	9		7	3	3				
	1	3	5	3	2	1	9	1	2	3	2	1	9	1	2	3	5	3	1
1																			
3																			
5																			
3 3																			
2 3 2																			
1 7 1																			
9																			
1 9 1																			
2 1 1 2																			
3 1 1 3																			
2 1 1 2																			
1 9 1																			
9																			
1 7 1																			
2 3 2																			
3 3																			
5																			
3																			
1																			

/Renārs Sprīngis 10.2/

FUTOSHIKI

Aizpildi tukšos lauciņus ar skaitļiem no 1 līdz 8 tā, lai tie neatkārtotos nevienā rindā vai kolonnā, kā arī tā, lai to attiecības starp kvadrātu pāriem, kas apzīmētas ar nevienlīdzības zīmēm: “<” vai “>”, būtu patiesas. Lai veicas!

5	2		>	3	>		<	6	>	4	<		
			∨										
	<		>	4		3			>		<		
			∧						∨				
	<	8	>	1	<	4			<			2	
			∨						∨				
					<			4	>	2			
			∨						∨				
		7	>	5	<	6			8	>		<	3
			∨						∧				
	>	3	>			<	7	5	<	6			
			∧						∨				
	>	1	3					4	<				
			∧						∨				
			<	7	>		<		>		<	3	<

/Renārs Sprīngis 10.2/

– PUSDIENU STARPBRĪDIS –

SUDOKU

Aizpildi tukšos lauciņus ar skaitļiem 1 - 9 tā, lai tie neatkārtotos vienā līnijā vertikāli un horizontāli, kā arī tā, lai tie neatrastos vienā 3x3 kvadrātā. Veiksmi!

				7	9		5	
3				5				6
			8	4	6	2		
	1	9					4	7
	3			9	2	5	6	8
	6	5	4	3	7	1		9
5		1						
		3	9	8				2
4		2						5

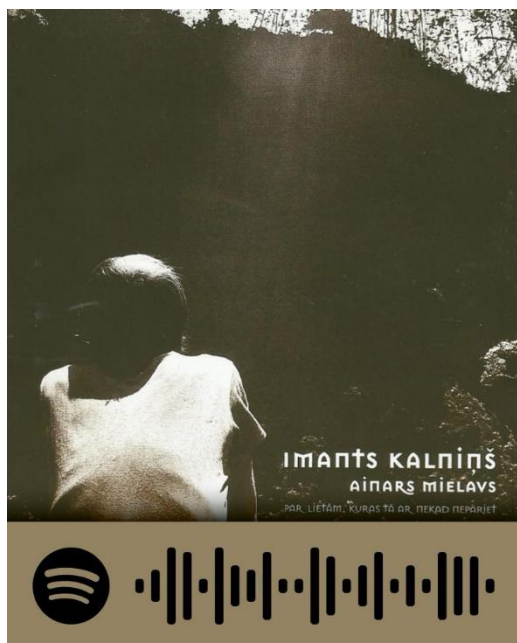
Atbildes uz iepriekšējā izdevuma krustvārdu mīklu:

Horizontāli

3. (Muļķis) tas, kas tiek izjokots pirmajā aprīlī ir ...
5. (Prikols) Vārda „joks” sinonīms slengā.
8. (Smieklī) Refleksīvu, samērā īsu, ritmisku balss skaņu kopums, ko izraisa, piemēram, prieks, labsajūta, laipnība, arī nicinoša, noraidoša attieksme.
9. (Āksts) Cilvēks, kura amata pienākums bija uzjautrināt un izklaidēt valdnieku, augstmani un viņa viesus.
10. (Mīms) „Meme” latviešu valodā.

Vertikāli

1. (Smaids) Sejas daļu raksturīgas kustības vai raksturīga izteiksme, ko izraisa tieksme smieties.
2. (Humors) Spēja dzīvē saskatīt, labsirdīgi izteikt un attēlot dzīves pretrunas to smieklīgajās izpausmēs.
4. (Hrīsips) Sengrieķu filozofs, kurš nomira no smieklīem.
6. (Klauns) Cirka vai pantomīmas mākslinieks, kas tēlo komiskas lomas.
7. (Prieks) Emocionāls stāvoklis, kam raksturīgs pacīlāts garastāvoklis, izteikta labsajūta.

Imants Kalniņš – Par Lietām, Kuras Tā ar Nēkad Nepāriet

Vasarai un mācību gada beigām tuvojoties vēja spārniem, savā pēdējā albuma apskates rakstā *L'avīzei* vēlējos pievērst uzmanību latviešu klasikai, kura mūs visus aizkustinājusi jau no mazotnes. Imanta Kalniņa daiļradei ir liela nozīme RĀVĢ vidusskolas dzīvē. Iepriekšējo 12. klašu žetonvakara tituldziesma bija “Elpo”, un tagadējo 12. himna ir “Sītiēt bungas, mani mīļie”. Šī pasaules līmeņa komponista melodijas iemieso vasaru, tas ir, brīvību, gaismu, vieglumu un jaunības degsmi. Pirmās atmiņas ar šo albumu man saistās ar ģimenes mašīnu, kurā kādos 6 gadus gulēju, neaizdomājoties par pasaules cietsirdību, un tieši šis albums ir tas vilcējspēks, kas dod spēku pārvarēt eksāmenu slogu, ļaujoties sapņainajiem musoniem, kuri pūš uz vasaru. Šo dvēseles stāvokli nodrošina albuma producents Ainārs Mielavs,

kurš kā austere radījis pērli ar nenosakāmu vērtību latviešu mūzikai. Muzikālais lolojums ir aptuveni 43 minūtes, aptuveni vienas mācību stundas garumā, kas simbolizē vidusskolēnu pāreju uz plašo pasauli (pēc eksāmeniem, kuros jāatdod viss).

Cerību pilns es vēlos novēlēt visai RĀVĢ saimei brīnišķīgu vasaru pēc padarītā darba un izlaiduma asarām. Lai Imanta Kalniņa mīlestība pret savu daiļradi jūs iedvesmo grandioziem panākumiem, un, mani mīļie divpadsmitie, jau trešo reizi – veiksmi eksāmenos!

/Eduards Everts Kalniņš 12.3/

SPOTIFY

L'avīze aicina tevi atskatīties uz spilgtākajiem skolas mirkļiem, klausoties mūsu jaunāko playlisti. Ieslēdz atmiņas, sajūtas un skaņas, ļaujies nostalgijai un sajūtu virpulim, ko uzbur pēdējo desmitgažu neaizmirstamie hiti!

e

/Ance Grīvane 12.5/

L'avize

